

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

ชนิษฐา บุญมาวงษา

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กรกฎาคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ ขนิษฐา บุญมาวงษา ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

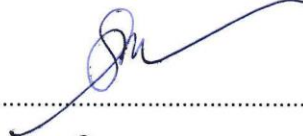
คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.การดี อนันต์นำวี)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ดร.สถาพร พงษ์พิบูล)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.การดี อนันต์นำวี)

.....กรรมการ
(ดร.สถาพร พงษ์พิบูล)

.....กรรมการ
(ดร.ชนวิน ทองแพง)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่...16...เดือน...กุมภาพันธ์...พ.ศ. 2561

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับกรุณาและความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภารดี อนันต์นำวิ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.สถาพร พฤษพิณกุล อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม และ ดร.ชนวิน ทองแพง กรรมการสอบงานนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาช่วยเหลือ และแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่ง และเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ดังมีรายนามที่ปรากฏนามในงานนิพนธ์ฉบับนี้ ที่ได้ให้ความกรุณาและอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถามและข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ในการทำงานนิพนธ์ รวมทั้งผู้บริหารสถานศึกษาและครูปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่กรุณาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถาม

ขอกราบขอบพระคุณบุพการี ครอบครัวบุญมาวงษา ที่สนับสนุนให้ผู้วิจัยได้รับโอกาสที่ดีทางการศึกษา และเป็นกำลังใจจนประสบความสำเร็จ เป็นที่ภาคภูมิใจของครอบครัว และขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา ที่เปิดโอกาสให้ผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติม เพื่อเป็นการพัฒนาตนเอง ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทุกคนช่วยเหลือและให้กำลังใจอยู่เสมอ

คุณค่าและประโยชน์ทั้งหลายที่จะพึงมีจากงานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอนอบน้อมบูชาแก่บุพการี ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและประสบความสำเร็จมาจนตราบทุกวันนี้

ขนิษฐา บุญมาวงษา

58920312: สาขาวิชา: การบริหารการศึกษา; กศ.ม. (การศึกษามหาบัณฑิต)

คำสำคัญ: ความสุขในการเรียนรู้/ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา/ โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา
จังหวัดชลบุรี/

ขนิษฐา บุญมาวงษา: ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี (LEARNING HAPPINESS OF STUDENTS OF ASSUMPTION COLLEGE SRIRACHA IN CHONBURI PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: ภารดี อนันต์นำวี, กศ.ด., สถาพร พงษ์พิบูล, ป.ด. 106 หน้า ปี พ.ศ. 2561.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 335 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี มีอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .31 - .70 และค่าความเชื่อมั่น .90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ใช้การทดสอบค่าวิกฤตที่ (t -test) ใช้การทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธี Scheffe' test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียนตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับชั้นเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

58920312: MAJOR: EDUCATIONAL ADMINISTRATION; M.Ed. (EDUCATIONAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: LEARNING HAPPINESS/ SECONDARY STUDENTS/ ASSUMPTION COLLEGE SIRACHA IN CHONBURI PROVINCE

KANITTHA BOONMAVONGSA: LEARNING HAPPINESS OF STUDENTS OF ASSUMPTION COLLEGE SRIRACHA IN CHONBURI PROVINCE. ADVISORY COMMITTEE: PARADEE ANANNAWEE, Ed.D., SATAPORN PRUETTIKUL, Ph.D. 106 P. 2018.

This research aims to study the happiness in learning of students of Assumption College Sriracha Chonburi province. The sample used in this study was 335 students. The data collection instrument was a 5 point-rating-scale questionnaire. The item discrimination power of this questionnaire was between .31 - .70 and the reliability was .90 Data was analyzed by computer program. The statistics used for data analysis were the Mean (\bar{X}), Standard Deviation (SD), t -test, One-way ANOVA and Scheffe' test

The results of the study were as follows:

1. Happiness in learning of students of Assumption College Sriracha Chonburi province, in general and each aspect was at a high level. The students respectively rate high to low in the following areas: feeling good to others, and the feeling towards the subject, and the feeling about themselves toward their learning.
2. There was no statistically significant difference toward happiness in learning of students with different gender.
3. The result of the analysis of variance of happiness in learning of students of Assumption College Sriracha Chonburi province, reported that students studying in different classes rated no statistically significant difference.
4. The result of the analysis of variance of happiness in learning of students in different grade level of Assumption College Sriracha Chonburi province, reported the statistically significant difference at .05 level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
คำถามในการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
สภาพทั่วไปของโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี.....	10
การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี.....	15
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้.....	16
ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน.....	32
ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	43
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	51
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
5 สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	74
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
อภิปรายผล.....	75
ข้อเสนอแนะ.....	83
บรรณานุกรม.....	84
ภาคผนวก.....	92
ภาคผนวก ก.....	93
ภาคผนวก ข.....	97
ภาคผนวก ค.....	104
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	106

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามระดับชั้นเรียน.....	51
2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	57
3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี.....	58
4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกต่อตนเอง ในการเรียน.....	59
5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน..	60
6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น.....	61
7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	62
8 เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ.....	63
9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับของความสุขในการเรียนรู้ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและ รายด้าน จำแนกตามระดับชั้นเรียน.....	64
10 วิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับชั้นเรียน.....	66
11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับของความสุขในการเรียนรู้ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและ รายด้าน จำแนกตามระดับผลการเรียน.....	67
12 วิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน.....	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
13	วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวม..... 70
14	วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน..... 71
15	วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน..... 72
16	วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น..... 73
17	ค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ คำถามกับวัตถุประสงค์ของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี..... 103
18	ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี..... 105

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศ เป็นการพัฒนาคุณภาพของคนในชาติ ให้เข้าสู่โลกในยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมผู้เรียนให้มีคุณธรรม รักความเป็นไทย มีทักษะในการคิดวิเคราะห์ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 4) ในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของคนให้มีคุณภาพเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง การศึกษาเป็นกระบวนการสร้างคนให้มีคุณภาพเป็นที่พึงประสงค์ของสังคม โดย จะต้องจัดการศึกษาเพื่อทำให้ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวคน ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (สุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2547, หน้า 4) การจัดการเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มุ่งการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นสำคัญเกิดจากความเชื่อพื้นฐานที่ว่า การจัดการศึกษามีเป้าหมายสำคัญที่สุด คือ การจัดการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาตนเองสูงสุด ตามกำลังหรือศักยภาพของแต่ละคน แต่เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งด้านความต้องการ ความสนใจ ความถนัด และยังมีทักษะพื้นฐาน อันเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ในการเรียนรู้ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน ความสามารถทางสมอง ระดับสติปัญญา และการแสดงผลของการเรียนรู้ออกมาในลักษณะที่ต่างกัน จึงควรมีการจัดการที่เหมาะสมในลักษณะที่แตกต่างกันตามเหตุปัจจัยของผู้เรียนแต่ละคนเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542, หน้า 18) การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ การจัดการศึกษา ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา ความรู้และ คุณธรรม มีจริยธรรม และ วัฒนธรรมสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข รวมถึงปรับตัว ให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจการเมืองและวัฒนธรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 81)

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2561) มีนโยบายที่เน้นย้ำเรื่องจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคง พัฒนาคุณภาพผู้เรียนและส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา ขยายโอกาสการเข้าถึงบริการทางการศึกษาและการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ จัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับ

สิ่งแวดล้อม และพัฒนาระบบบริหารจัดการและส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เป็นประเด็นหลักในการวางแผนยุทธศาสตร์และมาตรการในการขับเคลื่อนเปลี่ยนแปลงการศึกษาทุกระดับเพื่อความสุขของสังคมและสามารถแข่งขันทางเศรษฐกิจในระบบหลักสูตรผ่านการบริหารจัดการ การพัฒนาครู การลงทุนในเทคโนโลยี และปัจจัยพื้นฐานทางการศึกษา จะต้องสัมพันธ์กันในการเสริมสร้างเด็กและเยาวชนไทยให้เติบโตเป็นคนดี มีความสุขและมีคุณภาพและมาตรฐานระดับสากล บนพื้นฐานของความเป็นไทย และแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2579) วางกรอบเป้าหมายและทิศทางการจัดการศึกษาของประเทศ โดยมุ่งจัดการศึกษาให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสและความเสมอภาคในการศึกษาที่มีคุณภาพ พัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ พัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะในการทำงานที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาประเทศ โดยมีวิสัยทัศน์ “คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิต อย่างมีความสุข สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการเปลี่ยนแปลงของโลกศตวรรษที่ 21” (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560)

ความสุขเป็นพื้นฐานของความเก่งและความดี ถ้าทำอะไรแล้วมีความสุขทุกคนจะทำสิ่งนั้นได้ดีขึ้น พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุต.โต, 2547, หน้า 13) ได้กล่าวว่า ความสุขกับการศึกษาที่ถูกต้องเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแยกกันได้ ถ้าไม่สามารถทำให้คนมีความสุขการศึกษาก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ที่สำคัญการเรียนรู้อย่างมีความสุขจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจ มีความคิด มีความรู้สึก รัก โกรธ เสียใจ หรือดีใจ มีความประทับใจหรือสนใจสิ่งต่าง ๆ มีความสามารถเฉพาะตัว มีจุดเด่น จุดด้อยที่แตกต่างจากคนอื่น สามารถพัฒนาตนเองไปสู่ศักยภาพ ทางความคิดและสติปัญญา มีความหวังในชีวิต มีความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกสถานการณ์ รู้จักตนเอง เห็นคุณค่าของชีวิตและความเป็นมนุษย์ของตนเอง ได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ เพื่อจะได้ค้นพบความถนัดและความสามารถของตนเองซึ่งซ่อนเร้นอยู่และรอการพัฒนา มีกำลังใจที่จะต่อเติมฝันของตนเองให้สมบูรณ์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540, หน้า 34-39) องค์ประกอบที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุขตามแนวคิดของ กิตติยวดี บุญเชื้อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญ 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) นักเรียนแต่ละคนได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู 2) ครูมีความเมตตาจริงใจและอ่อนโยนต่อนักเรียนทุกคน 3) นักเรียนเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา 4) นักเรียนแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ 5) บทเรียนสนุก แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตาม และเร้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ 6) นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมพื้นฐานที่มีความสำคัญในการพัฒนาเด็กวัยเรียนให้มีศักยภาพ เด็บโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ดังเช่น โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา เป็นโรงเรียนที่มีเป้าประสงค์ให้ผู้เรียนมีสุขภาวะที่ดี และมีสุนทรียภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ มีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบ คิดสร้างสรรค์ ตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างมีสติสมเหตุผล มีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร มีทักษะในการทำงาน รักการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต โดยได้ให้โอกาสเด็กยากจน เด็กกำพร้า เด็กพ่อแม่หย่าร้างหรือประสบปัญหาในชีวิต เป็นต้น ให้ทุนการศึกษาได้มีการศึกษาที่ดีและถูกต้องเหมาะสม แต่สภาพปัญหาที่พบที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน คือ นักเรียนมีการหนีเรียน ทำสิ่งที่ผิด ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ดี เช่น การทะเลาะวิวาทกันในโรงเรียน การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา เป็นต้น เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนขาดความสนใจในการเรียน ไม่เห็นคุณค่าในการเรียนและการสอนของครู ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเปรียบเทียบกับเป้าหมายของสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ค่าเฉลี่ยจำนวนนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 65.89 ต่ำกว่าเป้าหมายของสถานศึกษา (ร้อยละ 84) สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสาเหตุจากการขาดความสุขในการเรียน ไม่มีสิ่งกระตุ้นที่น่าสนใจ ถ้านักเรียนเกิดความรักในการเรียน กระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ รวมถึงสิ่งแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกของนักเรียนที่จะเป็นประโยชน์ในการเรียน นักเรียนก็จะมีมีความสุขในการเรียนรู้ที่เป็นผลให้การพัฒนานักเรียนด้านการศึกษาไปในทิศทางที่ดีขึ้น (โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา, 2559)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อนำผลที่ได้การวิจัยจะเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาและเสริมสร้างความสุขในการเรียนของนักเรียนอย่างถูกต้อง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพบรรลุเป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน

คำถามในการวิจัย

1. ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี อยู่ในระดับใด
2. ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียนแตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน มีความแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ตามแนวคิดของ กิตติวดี บุญชื้อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) ประกอบด้วยแนวคิด 6 ประการ ได้แก่ 1) นักเรียนแต่ละคนได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู 2) ครูมีความเมตตา จริงใจและอ่อนโยนต่อนักเรียนทุกคน 3) นักเรียนเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา 4) นักเรียนแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ 5) บทเรียนสนุก แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตาม และเร้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ 6) นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยได้สรุปเป็นประเด็นหลัก ได้ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน 2) ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน 3) ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น โดยศึกษาการเปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน ดังภาพที่ 1

ตัวแปรต้น

เพศ
1. ชาย
2. หญิง
ระดับชั้นเรียน
1. มัธยมศึกษาปีที่ 1
2. มัธยมศึกษาปีที่ 2
3. มัธยมศึกษาปีที่ 3
4. มัธยมศึกษาปีที่ 4
5. มัธยมศึกษาปีที่ 5
6. มัธยมศึกษาปีที่ 6
ระดับผลการเรียน
1. ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50
2. ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00
3. ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50
4. ผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00
5. ผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50
6. ผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00

ตัวแปรตาม

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ให้มีมากยิ่งขึ้น

2. ทำให้ทราบปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อนำปัจจัยที่ส่งผลการบริหารจัดการเพื่อให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนมากยิ่งขึ้นและเพื่อให้การจัดการศึกษามีคุณภาพตามเป้าหมายที่กำหนดต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ตามแนวคิดของกิตติวดี บุญชื้อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) ประกอบด้วย 6 ประการ 1) เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู 2) เด็กมีความเมตตาจริงใจและอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั่วถึง 3) เด็กเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา 4) เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ 5) บทเรียนสนุกแปลกใหม่ จูงใจให้ติดตาม และเร้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ 6) สิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยได้สรุปเป็นประเด็นหลัก ได้ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน 2) ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน 3) ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยศึกษาการเปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2,651 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียน จำนวน 335 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยใช้ระดับชั้นเรียนของนักเรียนเป็นเกณฑ์

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น

3.1.1 เพศ

3.1.1.1 ชาย

3.1.1.2 หญิง

3.1.2 ระดับชั้นเรียน

3.1.2.1 มัธยมศึกษาปีที่ 1

3.1.2.2 มัธยมศึกษาปีที่ 2

3.1.2.3 มัธยมศึกษาปีที่ 3

3.1.2.4 มัธยมศึกษาปีที่ 4

3.1.2.5 มัธยมศึกษาปีที่ 5

3.1.2.6 มัธยมศึกษาปีที่ 6

3.1.3 ระดับผลการเรียน

3.1.3.1 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50

3.1.3.2 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00

3.1.3.3 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50

3.1.3.4 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00

3.1.3.5 ผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50

3.1.3.6 ผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี มี 3 ด้าน

3.2.1 ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน

3.2.2 ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน

3.2.3 ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสุขในการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ สนใจ และความกระตือรือร้น ขณะที่มีการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนการสอนที่มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่เครียด ไม่เบื่อหน่าย เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออก และมีกำลังใจในการแสวงหาความรู้ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งวิชาเรียน ความรู้สึกที่ดีต่อครู ต่อเพื่อน และต่อบุคคลแวดล้อม เห็นคุณค่าของการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1.1 ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ ความสนใจ และความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ มีความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่เครียด ไม่น่าเบื่อกับการเรียน และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.2 ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ ความสนใจต่อวิชาที่เรียน เข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนและยอมรับผลการประเมิน

1.3 ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อครู ต่อเพื่อน และต่อบุคคลแวดล้อม สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และได้รับการยอมรับจากผู้อื่น

2. นักเรียน หมายถึง นักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2560

3. เพศ หมายถึง เพศของนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2560 แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง

4. ระดับชั้นเรียน หมายถึง ระดับชั้นที่นักเรียนใน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2560 แบ่งเป็น

4.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

4.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

4.3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

4.4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

4.5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

4.6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

5. ระดับผลการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมในการเรียนของนักเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 แบ่งเป็น

5.1 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนอ่อน คะแนนรวมทุกรายวิชาอยู่ระหว่าง 50 - 55

5.2 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนพอใช้ คะแนนรวมทุกรายวิชาอยู่ระหว่าง 56 - 60

5.3 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนค่อนข้างดี คะแนนรวมทุกรายวิชาอยู่ระหว่าง 61 - 65

5.4 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนดี คะแนนรวมทุกรายวิชาอยู่ระหว่าง 66 - 70

5.5 ผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนดีมาก คะแนนรวมทุกรายวิชาอยู่ระหว่าง 71 - 75

5.6 ผลการเรียนรู้เฉลี่ย 3.51 - 4.00 หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนดีเยี่ยม คะแนนรวม
ทุกรายวิชาอยู่ระหว่าง 76 - 100

6. โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. สภาพทั่วไปของโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี
2. การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา
จังหวัดชลบุรี
3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้
4. ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
5. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สภาพทั่วไปของโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

ข้อมูลทั่วไป

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา ในเนื้อที่กว่า 550 ไร่ ตั้งอยู่เลขที่ 29 หมู่ 10 ตำบลสุรศักดิ์
อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี รหัสไปรษณีย์ 20110 โทรศัพท์ 0-3831-1055-6 โทรสาร 0-3832-3797
e-mail Address: acs1@acs.ac.th website: <http://www.acs.ac.th> สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ก่อตั้งโดย ภราดา
เทโอฟาน (ชิน บุญยานันทน์) วันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ. 1944 (พ.ศ. 2487) ได้รับอนุญาตจาก
กระทรวงศึกษาธิการให้จัดตั้งโรงเรียนได้ตั้งแต่วันที่ 3 กันยายน 2491 ได้รับรองวิทยฐานะเทียบเท่า
โรงเรียนรัฐบาล เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2493 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา เป็น 1 ใน 17 สถาบัน
ของมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย ปัจจุบันเปิดทำการ สอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1
ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรับทั้งนักเรียนชายและหญิง ทั้งประเภทประจำและไป-กลับ โรงเรียน
ให้บริการทางการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่จังหวัดชลบุรี เช่น อำเภอเมืองชลบุรี อำเภอบ้านบึง
อำเภอหนองใหญ่ อำเภอบางละมุง อำเภอพานทอง อำเภอพนัสนิคม อำเภอศรีราชา อำเภอกะสีชัง
อำเภอสัตหีบ อำเภอบ่อทอง อำเภอเกาะจันทร์ และจังหวัดอื่น ๆ ในประเทศไทย ยกเว้น
จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดสิงห์บุรี รวมทั้งสิ้น 74 จังหวัด นอกจากนี้ยังมี

นักเรียนจากต่างประเทศมาศึกษาที่โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จำนวน 11 คน ได้แก่ ประเทศ
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวจำนวน 1 คน ประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์จำนวน 3 คน
ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) จำนวน 2 คน ประเทศญี่ปุ่น จำนวน 2 คน ประเทศ
สาธารณรัฐฝรั่งเศส จำนวน 1 คน และประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) จำนวน 2 คน ปัจจุบัน
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชาเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบบสหศึกษา
รับทั้งนักเรียนประจำและไป-กลับ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 -6 มีจำนวน 57 ห้องเรียน ได้แก่ -

- ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 10 ห้องเรียน
- ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 9 ห้องเรียน
- ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 10 ห้องเรียน
- ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวน 9 ห้องเรียน
- ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวน 10 ห้องเรียน
- ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวน 9 ห้องเรียน

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีจำนวน 2,651 คน และบุคลากรครู 129 คน

การบริหารจัดการศึกษา

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา แบ่งโครงสร้างการบริหารงานเป็น 8 ฝ่ายได้แก่ ฝ่ายวิชาการ
สำนักผู้อำนวยการ ฝ่ายกิจการนักเรียน ฝ่ายบริการ ฝ่ายอาคารสถานที่ ฝ่ายธุรการ-การเงิน
ฝ่ายกิจกรรมพิเศษ และฝ่ายนักเรียนประจำ ผู้บริหาร ยึดหลักการบริหารตามหลักธรรมาภิบาล
มีการพัฒนาตามกระบวนการ PDCA

ปรัชญาโรงเรียน

1. จุดหมายของชีวิต คือ การรู้จักสังขรณ์ความจริง และการเข้าถึงธรรมอันสูงส่งอันเป็น
บ่อเกิดของชีวิต

2. มนุษย์ทุกคนต้องทำงาน ความวิริยะอุตสาหะเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จ
ดังคติพจน์ภาษาละตินของโรงเรียนที่ว่า “Labor Omnia Vincit” มนุษย์ทุกคนต้องทำงาน
ความวิริยะอุตสาหะเป็นหนทางไปสู่ความสำเร็จ

คำขวัญโรงเรียน

ความรู้คู่คุณธรรม นำสังคมสู่ความดี

สีประจำโรงเรียน

แดง-ขาว

ปรัชญาโรงเรียน

เราชาวอัสสัมชัญศรัทธา

ต้องตั้งมั่นในคุณธรรมของศาสนา

ต้องเชื่อมั่นในคุณค่าและศักดิ์ศรีของคน

ต้องมุ่งมั่นในความเป็นเลิศด้านศิลปะวิทยาการ

ต้องยึดมั่นในความรับผิดชอบต่อสังคม

อัตลักษณ์โรงเรียน

“ยึดมั่นสัจธรรม มีวิริยะอุตสาหะ รับผิดชอบต่อสังคม”

เอกลักษณ์โรงเรียน

“ภาษาศีกิพาเด่น เน้นคุณธรรม”

วิสัยทัศน์โรงเรียน (Vision)

โรงเรียนอัสสัมชัญศรัทธาองค์กรแห่งการเรียนรู้บริหารด้วยหลักธรรมมาภิบาล
ตามจิตตารมณ์นักบุญหลุยส์เดอมงฟอร์ต มุ่งพัฒนาบุคลากรสู่มาตรฐานสากล

วิสัยทัศน์ (Vision)

ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนอัสสัมชัญศรัทธา มุ่งพัฒนาผู้เรียนแบบยั่งยืน
มีสุนทรียภาพทางดนตรีและกีฬา เป็นผู้นำการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยระบบ
การบริหารสู่มาตรฐานสากล

พันธกิจ (Mission)

1. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสุขภาพที่ดีและมีสุนทรียภาพ
2. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์
3. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้
และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง
4. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบ คิดสร้างสรรค์
ตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างมีสติสมเหตุผล
5. พัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร
6. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการทำงาน รักการทำงาน สามารถทำงาน
ร่วมกับผู้อื่นได้และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต
7. ส่งเสริมและพัฒนาครูปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและเกิด
ประสิทธิผล

8. ส่งเสริมพัฒนาให้ผู้บริหารปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

9. ส่งเสริมและสนับสนุนให้คณะกรรมการสถานศึกษาและผู้ปกครอง ชุมชนปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

10. ส่งเสริมและพัฒนาให้สถานศึกษามีการจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาคุณภาพผู้เรียนอย่างรอบด้าน

11. ส่งเสริมและพัฒนาสถานศึกษามีการจัดสภาพแวดล้อมและการบริการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามศักยภาพ

12. ส่งเสริมและพัฒนาให้สถานศึกษามีการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

13. ส่งเสริมและพัฒนาให้สถานศึกษามีการสร้าง ส่งเสริม สนับสนุนให้สถานศึกษาเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้

14. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียน ยึดมั่นศีลธรรม มีวิริยะอุตสาหะ และรับผิดชอบต่อสังคม (BSG.)

15. สนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีภาษาดี กีฬาเด่น เน้นคุณธรรม

16. ส่งเสริมและพัฒนาการจัดกิจกรรมตามนโยบายและจุดเน้น

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic issue)

1. ด้านคุณภาพศิษย์
2. ด้านคุณภาพครู-อาจารย์
3. ด้านการบริหารและธรรมาภิบาลของสถานศึกษา
4. ด้านการทำนุบำรุงศิลปะ และวัฒนธรรม
5. ด้านความสัมพันธ์ชุมชน สังคม
6. ด้านอัตลักษณ์ เอกลักษณ์
7. ด้านมาตรการส่งเสริม

เป้าประสงค์ (Goals)

1. ผู้เรียนมีความสุขภาวะที่ดี และมีสุนทรียภาพ
2. ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์
3. ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง

อย่างต่อเนื่อง

4. ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบ คิดสร้างสรรค์ ตัดสินใจแก้ปัญหาได้
อย่างมีสติสมเหตุผล
5. ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร
6. ผู้เรียนมีทักษะในการทำงาน รักการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้และมีเจตคติ
ที่ดีต่ออาชีพสุจริต
7. ครูปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล
8. ผู้บริหารปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล
9. คณะกรรมการสถานศึกษา และผู้ปกครอง ชุมชนปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมี
ประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล
10. สถานศึกษามีการจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ และกิจกรรมพัฒนาคุณภาพผู้เรียน
อย่างรอบด้าน
11. สถานศึกษามีการจัดสภาพแวดล้อมและการบริการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาเต็ม
ศักยภาพ
12. สถานศึกษามีการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษาตามที่กำหนดใน
กฎกระทรวง
13. สถานศึกษามีการสร้าง ส่งเสริม สนับสนุน ให้สถานศึกษาเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้
14. (BSG) อุตสาหกรรมการศึกษา โรงเรียนในเครือมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่ง
ประเทศไทย คือ “ยึดมั่นศีลธรรม มีความวิริยะอุตสาหะ และรับผิดชอบต่อสังคม”
15. สถานศึกษาดำเนินงานบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ ปรัชญา และจุดเน้นที่กำหนด
16. สถานศึกษาดำเนินกิจกรรมตามนโยบาย จุดเน้น แนวทางการปฏิรูปการศึกษาส่งผล
ให้มีระดับคุณภาพสูงขึ้น

ผลการดำเนินงานของ โรงเรียน ปีการศึกษา 2558 ตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา
ปีการศึกษา 2555 - 2559 (ฉบับปรับปรุง 2557) ผลการใช้แผนปฏิบัติการประจำปี 2558 ระดับ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน (ประถมศึกษา-มัธยมศึกษา) มีการทำแผนงาน/ โครงการ/ กิจกรรม จำนวน
325 รายการ นำไปปฏิบัติ 348 รายการ อย่างน้อยร้อยละ 97 และรายงานผลการดำเนินงาน คิดเป็น
ร้อยละ 98.86 สูงกว่าตัวชี้วัดความสำเร็จ ผลการตรวจติดตามประเมินผลการจัดการศึกษาโรงเรียน
เอกชนประเภทสามัญศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา
2558 สรุปภาพรวมของ โรงเรียน (ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน) มีระดับคุณภาพผ่านตามเกณฑ์
มาตรฐานอยู่ในระดับดีมาก คะแนนที่ได้ 98 คะแนน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) และผลการประเมิน
คุณภาพการศึกษา ภายนอกกรอบสาม จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมิน คุณภาพการศึกษา

(องค์การมหาชน) มีระดับคุณภาพผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานอยู่ในระดับดีมาก คะแนนที่ได้ 90 คะแนน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) (โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา, 2559)

การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จัดการเรียนการสอนระดับชั้นมัธยมศึกษา ดำเนินการใช้หลักสูตรสถานศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา ปีการศึกษา 2558 สอดคล้องกับนโยบายของมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย และนโยบายของโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา หลักสูตรการเรียนการสอนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาแบ่งตามช่วงชั้น ดังนี้ (โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา, 2559)

1. ช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ประกอบไปด้วย

1.1 โปรแกรม Integrated English Program (IEP) เป็นหลักสูตรที่ครอบคลุมเนื้อหาวิชาใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้และได้จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อเพิ่มเติม โดยใช้ตำรากลางของมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยใน 4 รายวิชาได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้เรียนภาษาจีน และส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาตามศักยภาพตามความสนใจรวมทั้งปลูกฝังด้านคุณธรรม จริยธรรม โดยเพิ่มเติมเนื้อหาสาระในกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ

1.2 โปรแกรม Special english program (SEP) เป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นที่เรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวต่างชาติเจ้าของภาษาเฉพาะในรายวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 5 คาบ ต่อสัปดาห์ เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระดับชั้นละ 2 ห้องเรียน โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ ห้องเรียนละ 3 กลุ่ม จำนวนไม่เกินกลุ่มละ 18 คน ตามระดับความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อการฝึกฝนอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 โปรแกรม Modern language program (MLP) เป็นหลักสูตร 2 ภาษา ที่มุ่งเน้นการพัฒนาให้นักเรียนให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และมีมาตรฐานสากล ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนรู้เป็นจำนวน 21 คาบต่อสัปดาห์ โดยจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษในทุกรายวิชา ยกเว้นวิชาภาษาไทย ประวัติศาสตร์ไทยและพลศึกษา ดำเนินการสอนโดยครูต่างชาติ และมีครูไทยช่วยเหลือดูแลนักเรียน ระดับชั้นละ 2 ห้องเรียน จำนวนไม่เกิน 30 คน ต่อห้อง

1.4 หลักสูตรวิทยาศาสตร์เข้มข้น (Gifted) เป็นหลักสูตรภาคภาษาไทยที่สอนวิทยาศาสตร์เข้มข้นสำหรับผู้เรียนที่มีศักยภาพสูงทางด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี

เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน จำนวนไม่เกิน 40 คนต่อห้อง

2. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 ประกอบไปด้วย

- 2.1 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์คณิตศาสตร์ (วิทย์-คณิต)
- 2.2 แผนการเรียนคณิตศาสตร์อังกฤษ (ศิลป์-คำนวณ)
- 2.3 แผนการเรียนศิลป์ภาษาอังกฤษ (อังกฤษ จีน ญี่ปุ่น)
- 2.4 แผนการเรียนศิลป์ภาษาจีน (ศิลป์-จีน)
- 2.5 แผนการเรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่น (ศิลป์-ญี่ปุ่น)
- 2.6 แผนการเรียนศิลป์-กีฬา (ศิลป์-กีฬา) (สำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางด้านกีฬา)

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้

ความหมายของความสุข

ความสุข หมายถึง ภาวะที่บุคคลมีศักยภาพและความสามารถในการจัดการกับปัญหาและอุปสรรคที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้เป็นอย่างดี มีเป้าหมายในชีวิต รวมทั้งสามารถสร้างกระบวนการที่สมเหตุสมผลเพื่อนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ โดยครอบคลุมถึงความดีงามในจิตใจ ภายใต้อสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง ปาริชาติ วงษ์แก้ว (2552, หน้า 12)

ประเวศ วะสี (2541) ให้ความหมายของความสุขไว้ว่า ความสุข คือ การสิ้นไปของความทุกข์เกิดจากการบีบคั้นทางกาย สังคม จิตและปัญญา โดยการบีบคั้นทางกาย เช่น การขาดปัจจัยสิ่งแวดล้อมไม่ดี ไม่เป็นโรค การบีบคั้นทางสังคม เช่น ความขัดแย้งในครอบครัว ชุมชน สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การขาดความยุติธรรม การบีบคั้นทางจิต เช่น ความหงุดหงิด รำคาญ โทสะ โลภะ พยาบาท ฟุ้งซ่าน สงสัยระแวง เห็นแก่ตัวจัด ขาดสติ ขาดสมาธิ การบีบคั้นทางปัญญา เช่น เข้าใจอะไรไม่แจ่มแจ้ง โง่ คิดและทำอะไรไม่ถูกต้อง

แพรวพรรณ พิเศษ (2548, หน้า 12) ความสุข หมายถึง ความรู้สึกพอใจในชีวิตของตนเองและสภาวะรอบข้าง อันเป็นผลจากการมีสติรู้จักตนเอง มีความสามารถในการจัดการปัญหาในการดำเนินชีวิต มีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี โดยครอบคลุมถึงความดีงามภายในจิตใจ ภายใต้อสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป

พวงเพ็ญ ชูณหปราณ (2549, หน้า 47) ให้ความหมายว่า ความสุข คือ การมีอิสระ การมีความรู้และการมีคุณภาพงานความดี ความสุขในการทำงานที่เกิดขึ้นได้จึงขึ้นอยู่กับตัวบุคคลและองค์กรมีส่วนร่วมให้การส่งเสริม สนับสนุน ความสุขของบุคลากรจะนำมาซึ่งผลผลิตขององค์กรที่มีคุณภาพและเป็นการสร้างสรรค์สังคมที่ดีด้วย

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2549 อ้างถึงใน สมนึก วันดี, 2551, หน้า 49) ความสุข หมายถึง ผู้มีความสมดุลในวิถีชีวิต เช่น มีร่างกายที่แข็งแรง สมบูรณ์ มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส มีความรัก ความอบอุ่น มีความสงบสุขสันติ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ใช้สติปัญญาในการวางแผน และคิดแก้ปัญหา ในการดำรงชีวิต และสามารถดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ปริญญา เรื่องทิพย์ (2550, หน้า 7) ความสุข หมายถึง สภาพชีวิตที่ทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจในชีวิตของคน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ มีสมรรถภาพในการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคมด้วยความราบรื่น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความสุข หมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองมีความพึงพอใจกับสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ มีความสามารถในการจัดการกับปัญหาและอุปสรรคที่เข้ามาในชีวิตได้ มีศักยภาพความพร้อมที่จะพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่เป้าหมายของคุณภาพชีวิตที่ดี รวมถึงจิตใจที่ร่าเริงแจ่มใส มีความรัก ความอบอุ่น และความสงบสุข สามารถดำรงชีวิตได้อย่างพอเพียง ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสังคมและสิ่งแวดล้อม

ความหมายของความสุขในการเรียนรู้

ความสุขในการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่มีความพร้อมที่จะความตั้งใจรับความรู้ ฝึกปฏิบัติ และรับผิดชอบงานต่าง ๆ ในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเต็มใจ เต็มที่ และเต็มศักยภาพ นำไปสู่การเรียนรู้ที่ทำให้เกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ สนุกสนานต่อการเรียนในแต่ละวิชา สามารถบริหารเวลา จัดการตนเอง ลำดับความสำคัญของงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายอย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

Mayer (2006, pp. 68-70) กล่าวว่า ความสุขในการเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผู้เรียนทั้งด้านปริมาณและด้านคุณภาพ นอกจากผู้เรียนจะมีสิ่งที่เรียนรู้เพิ่มขึ้นแล้วยังมียังมีความรู้สึก รักและสนุกต่อการเรียน มีความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอน สามารถเรียบเรียงสิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นระเบียบเพื่อให้สามารถเรียกกลับมาใช้ได้ตามที่ต้องการ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543) กล่าวว่า เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสุข ในการได้รับความรู้นั้น ๆ โดยการจัดวิธีการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เข้าใจสามารถสรุปหลักการนำไปใช้ได้

จรรยาธันว์ ขวัญรัมย์ (2545, หน้า 56) กล่าวว่า เป็นการเรียนที่มีความพอใจผู้เรียนเรียนวิชาโดยมีความสุขก็แสดงว่าผู้เรียนมีความพอใจในวิชานั้น คนที่มีความพอใจในวิชาไหนจะต้องมีความรู้สึกรัก หรือชอบวิชานั้น หนังสือตำราเรียนไม่สามารถทำให้ผู้เรียนรักหรือเกลียดได้ แต่ผู้มีบทบาทสำคัญ คือ ครูผู้สอน ถ้าครูผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจ เห็นว่าบทเรียนนั้นง่ายและมี

คุณค่า ผู้เรียนรักชอบวิชานั้น และในทางตรงข้าม ถ้าครูผู้สอนไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจผู้เรียน จะเห็นว่าเป็นเรื่องยากและไม่มีคุณค่า ผู้เรียนก็จะไม่ชอบวิชานั้น กล่าวโดยสรุปก็คือ การสอนให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข จะสามารถทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนในเนื้อหาวิชานั้น ๆ อย่างสมบูรณ์ ไม่ใช่เฉพาะแต่จะทำให้ผู้เรียนชอบหรือสนุกสนานเพียงอย่างเดียว

วีรุธ มาพะสิรานนท์ (2545) กล่าวว่า ความสุขในการเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้ 2) ด้านทักษะ 3) ด้านเจตคติ จะเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตใจในด้านความสามารถทางสมอง ความรู้สึก ความนึกคิด

แพรวพรรณ พิเศษ (2548) กล่าวว่า ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ ความสนใจ และความกระตือรือร้น ขณะที่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนการสอนที่มีบรรยากาศสนุกสนาน เพลิดเพลิน เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออก และมีกำลังใจ แสวงหาความรู้ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน ต่อเพื่อน ต่อครู และต่อโรงเรียน เกิดการเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ธารณ์ ทองงอก (2550) กล่าวว่า การที่นักเรียนมีความรู้สึกรักเรียน สนุก ไม่เกิดความเครียด หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนซึ่งอาจมาจากปัจจัยจากตัวผู้เรียน หรือจากสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น ตัวผู้สอน หรือบรรยากาศภายในโรงเรียน และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน

ภารดี อนันต์นาวี (2559, หน้า 19) กล่าวว่า ความสุขในการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิดของผู้เรียนที่แสดงพฤติกรรมในการเรียน มีความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ความพึงพอใจ และความกระตือรือร้นความสนุกในขณะที่ดำเนินการเรียนการสอน เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน ต่อเพื่อน ต่ออาจารย์ ต่อสภาพแวดล้อม ทำให้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น สามารถเรียบเรียงสิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นระเบียบ เพื่อให้สามารถเรียกกลับมาใช้ได้ตามที่ต้องการ

สรุปได้ว่า ความสุขในการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ สนใจ และความกระตือรือร้น ขณะที่มีการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนการสอนที่มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่เครียด ไม่เบื่อหน่าย เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออก และมีกำลังใจในการแสวงหาความรู้ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งวิชาเรียน ความรู้สึกที่ดีต่อครู ต่อเพื่อน และต่อบุคคลแวดล้อม เห็นคุณค่าของการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

แนวคิดเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้

ความสุขกับการศึกษาเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแยกกันได้ ถ้าไม่สามารถทำให้คนมีความสุข การศึกษาก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ตรงกับผลการวิจัยที่ว่า “สมองมนุษย์มีศักยภาพในการเรียนรู้

สูงสุด เมื่อเรียนรู้อย่างมีความสุข ในสมองก็จะหลั่งสารเคมีที่ทำให้เกิดความสุขและจะไปเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ให้สูงขึ้น” การที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนก็คือ การมีจิตสำนึกหรือเจตคติต่อการเรียนรู้เป็นเรื่องที่ต่อเนื่องกับธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นสัตว์ที่ต้องเรียนรู้ ต้องฝึกฝน ต้องพัฒนา จะต้องมีจิตสำนึกในการศึกษาให้มากขึ้น ก็จะทำให้เกิดผลคือ มีความสุขในการเรียนที่แท้จริง (พระธรรมปิฎก, 2541, หน้า 23) สอดคล้องกับสันสนีย์ ฉัตรคุปต์ และคณะ (2544) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสุขเพิ่มประสิทธิภาพผู้เรียนให้มากขึ้น การจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนมีความสุขต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญคือ สุขภาพร่างกายและความปลอดภัยจากสิ่งต่าง ๆ ที่จะอันตราย จะทำให้ผู้เรียนมีความสุขเพิ่มมากขึ้นทั้งภาวะทางด้านจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และ

ทฤษฎีเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้

ความสุขในการเรียนรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้อย่างมีความสุขเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเก่ง ดี มีสุข โดยยึดแนวทางพื้นฐาน 5 ประการ ได้แก่

- 1) แก่นแท้ของการเรียนการสอน คือ การเรียนรู้ของผู้เรียน
- 2) การเรียนเกิดขึ้นได้ทุกแห่งทุกเวลา ต่อเนื่องตลอดชีวิต
- 3) ความศรัทธาเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่สุดของการเรียนรู้ที่มีระบบ
- 4) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัสและสัมผัส
- 5) สารสำคัญเกิดจากการเรียนรู้ คือ ความรู้ ความคิด ความสามารถและความดี (บพิตร อิศระ, 2550, หน้า 14)

จากแนวคิดพื้นฐานของกระบวนการเรียนการสอน 5 ประการดังกล่าวข้างต้นทำให้เกิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุขมี 6 ทฤษฎี ของกิตติยวดี บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 7) ดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 สร้างความรักและศรัทธา (Love and respect)

การเรียนรู้บนพื้นฐานแห่งความรักและศรัทธาของผู้เรียนต่อครู และต่อผู้ร่วมเรียน ทำให้เกิดความศรัทธาและความเข้าใจตรงกันในระหว่างครู และนักเรียนด้วยกัน ก็จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความสุขได้ โดยมีแนวคิดหลัก ดังนี้ (บพิตร อิศระ, 2550, หน้า 13-23)

1. การเรียนรู้บนพื้นฐานแห่งความรัก โดยมีแนวทางดำเนินการ ดังนี้

1.1 การสร้างความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างครู วิชาที่สอน นักเรียน ตัวครูเอง และธรรมชาติของมนุษย์ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1.1 ครูและวิชาที่สอน คือ ครูต้องเข้าใจวิชาที่สอน มีความรู้ลึกกว้างและแม่นยำ จึงจะสามารถสร้างบทเรียนที่มีคุณภาพ สร้างแผนการสอนที่เป็นขั้นตอน และเหมาะสมกับสภาพนักเรียน

1.1.2 ครูและนักเรียน คือ ครูต้องเข้าใจนักเรียน รู้ภูมิหลัง จุดเด่นและจุดด้อย และรู้ซึ่งถึงความคิด ความฝันความทุกข์และความสุขของนักเรียนแต่ละคน สัมผัสได้ถึงจิตใจและ

ความรู้สึกของนักเรียน และพร้อมที่จะช่วยเหลือสนับสนุนให้นักเรียนได้พัฒนาไปในทางที่ถูกต้อง

1.1.3 ครูและตัวครูเอง คือ ครูต้องเข้าใจตนเองเกี่ยวกับบทบาท หน้าที่ และ ความรับผิดชอบ มีสำนึกของการเป็นผู้ให้มากกว่าเป็นผู้รับ มีความมุ่งมั่นที่จะถ่ายทอดความรู้ ให้นักเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ

1.1.4 ครูและธรรมชาติของมนุษย์ คือ ครูต้องเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ไม่ว่าเด็ก หรือผู้ใหญ่ต้องการกำลังใจ ต้องการการยอมรับ และต้องการมีมิตรที่เชื่อใจได้ ความเป็นกัลยาณมิตร ของครูเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในการสร้างให้นักเรียนเกิดความรักและศรัทธา

1.2 การให้กำลังใจและให้โอกาส โดยครูยอมรับเด็กในสภาพที่เขาเป็นอยู่ เปิดโอกาส ให้แสดงออก รักษาความยุติธรรม จริงใจและอดทน มุ่งมั่นที่จะช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา และแก้ปัญหา อย่างนุ่มนวลด้วยเหตุผล โดยไม่ใช้อารมณ์

2. บทเรียนที่สนุกและน่าสนใจ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่จูงใจให้นักเรียนเกิดการตื่นตัว กระตือรือร้น สนใจใฝ่รู้ ติดตามและอยากแสวงหาความรู้ต่อไปอย่างไม่รู้จบ ซึ่งครูสามารถดำเนินการได้ ดังนี้

2.1 การเตรียมการสอน โดยมีการกำหนดการสอนล่วงหน้า กำหนดเป้าหมายและ วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่ชัดเจนมีการปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน และมีการ วางแผนการสอนที่กระชับและรัดกุม

2.2 ทำแผนการสอน กำหนดแผนให้ครอบคลุม ไม่ซ้ำซ้อน มีการประเมินพัฒนาการ ของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประเมินตนเอง และประเมินนักเรียนด้วยกัน มีการรายงาน ผลความก้าวหน้าของการเรียน จัดช่วงเวลาเรียนให้มีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับบทเรียน และได้ สักส่วนของเวลาต่อสัปดาห์

2.3 การเลือกสื่อประกอบบทเรียน จากสื่อที่ครูสร้างเองหรือสื่อที่นักเรียนช่วยกันสร้าง โดยการจัดสัดส่วนของสื่อและบทเรียนให้ตรงตามสภาพ วัย และความสามารถของนักเรียน มีการจัดหาสื่อที่เหมาะสมกับบทเรียนและตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.4 การประเมินพัฒนาการของนักเรียน นอกจากครูเป็นผู้ประเมินแล้ว ยังเปิดโอกาส ให้นักเรียนได้ประเมินตนเอง ประเมินนักเรียนด้วยกัน และมีการรายงานผลความก้าวหน้า นั้น ๆ รวมทั้งให้ทราบจุดอ่อนของตนเอง เพื่อหาทางแก้ไขปรับปรุงให้พัฒนายิ่งขึ้นเต็มศักยภาพของ แต่ละคน

2.5 การจัดช่วงเวลาเรียน มีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับบทเรียน สักส่วนของวิชาต่อ สัปดาห์ มีโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออก แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น กระตุ้นให้เกิดการคิด สรุปและ จับประเด็นที่สำคัญ ๆ ได้วัน จัดเวลาให้เหมาะสมกับบทเรียน

2.6 การจัดบรรยากาศในการเรียน โดยสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายแทรกอารมณ์ขัน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออก แลกเปลี่ยนข้อคิด เห็น กระตุ้นให้เกิดความคิด สรุปและจับประเด็น สำคัญ ๆ ได้

2.7 การแก้ปัญหา โดยการใช้เหตุผลในการพิจารณา รับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย มองหาจุดดีของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนคิดหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยตนเอง และการเป็น แบบอย่างที่ดีของรักเรียน

3. การส่งเสริมความสนใจและการสร้างความผูกพัน ครูมีบทบาทสำคัญในการสร้าง แรงจูงใจ ให้นักเรียนเรียน โดยดำเนินการ ดังนี้

3.1 ทำความรู้จักกับนักเรียน โดยศึกษาประวัตินักเรียนเป็นรายบุคคล จดจำสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับนักเรียนได้ คิดตามข่าวคราวในวาระต่าง ๆ

3.2 การรักษามิตรภาพ ด้วยการทำให้เป็นที่ไว้วางใจของนักเรียน โดยรักษา ความลับของนักเรียน เห็นความสำคัญและความสามารถของนักเรียนทุกคน เอาใจใส่นักเรียน อย่างทั่วถึง จริงใจและพร้อมที่จะช่วยเหลือ อดทนเสียสละ ใช้คำพูดในเชิงสร้างสรรค์

ทฤษฎีที่ 2 เห็นคุณค่าการเรียนรู้ (Learning appreciation)

แนวคิดนี้ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าในการเรียนรู้ รู้ว่าเรียนไปทำไม เรียนไปเพื่ออะไร เรียนแล้วจะเป็นอะไร และเรียนแล้วจะเป็นอย่างไร เมื่อนักเรียนเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรียน จะทำให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียนและสนใจในการเรียนรู้ โดยมีแนวคิดและการดำเนินการ ดังนี้ (บพิตร อิศระ, 2550, หน้า 13-23)

1. การเรียนที่มีความหมาย ประกอบไปด้วย
 - 1.1 บทเรียนเหมาะสมกับวัยและความสนใจ
 - 1.2 เนื้อหากระชับ กระจ่างและง่ายต่อการทำความเข้าใจ
 - 1.3 มีตัวอย่างที่ชัดเจน
 - 1.5 เร้าใจให้คิดและติดตาม
 - 1.6 คำอธิบายไม่คลุมเครือ
2. นักเรียนแต่ละคนมีความสามารถพิเศษเฉพาะตัว มีจุดอ่อนที่ต้องการความช่วยเหลือ มีความสนใจและความถนัด มีความคิดและจิตใจ มีความชอบและความต้องการกัน
3. นักเรียนจะเกิดความรักและเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน เมื่อ
 - 3.1 บทเรียนนั้นสัมพันธ์กับสิ่งที่นักเรียนรู้จักมาก่อน
 - 3.2 เนื้อหาวิชาที่เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้
 - 3.3 เนื้อหาของวิชามีความหมายที่เป็นรูปธรรมในจินตนาการของนักเรียน

3.4 นักเรียนประสบความสำเร็จและมีผลงานเป็นที่ยอมรับ

3.5 ครูผู้สอนมีความเมตตา มีความเป็นกันเองและให้โอกาสนักเรียน

ทฤษฎีที่ 3 เปิดประตูสู่ธรรมชาติ (Naturalization)

ในบางครั้งการเรียนเฉพาะในห้องเรียนอาจจะรู้สึกอึดอัดและคับแคบ นักเรียนจะมีความรู้สึกสดชื่น และมีชีวิตชีวาขึ้นหากได้มีการออกไปนอกห้องเรียน บทเรียนในห้องเรียนแม้จะสนุกสนาและได้ความรู้เพียงใด แต่การเปิดโอกาสให้นักเรียนออกไปนอกห้องเรียนจะช่วยให้ นักเรียนเกิดความรู้สึกเสรีไม่กดดัน และเป็นธรรมชาติมากขึ้น โดยมีแนวคิดให้นักเรียนเกิด การเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน โดยมีรายละเอียด ดังนี้ (บพิตร อิศระ, 2550, หน้า 13-23)

1. บทเรียนในห้องเรียนน่าสนใจเมื่อสภาพห้องเรียนที่น่าเรียน ป้ายนิเทศที่สะดุดตาและ เข้าความคิด มีสื่อการเรียนที่ตรงจุดประสงค์ มีกิจกรรมที่หลากหลาย และเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้สัมผัสและเรียนรู้ด้วยตนเองมาก ๆ

2. มีบทเรียนนอกห้องเรียนน่าสนใจเมื่อมีสภาพห้องเรียนที่น่าเรียน ป้ายนิเทศที่สะดุดตา และเข้าความคิด มีสื่อการเรียนที่ตรงจุดประสงค์ กิจกรรมหลากหลาย เปิดโอกาสให้นักเรียนสัมผัส และเรียนรู้ด้วยตนเองมาก ๆ

3. บทเรียนนอกห้องเรียนจะช่วยเสริมการเรียน ทำให้นักเรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศ การเรียน ได้สัมผัสของจริง ไม่ใช่แต่ในหนังสือหรือภาพ ได้สังเกตและเปรียบเทียบสิ่งที่พบเห็นได้ ข้อคิดที่ต่างออกไปจากการเรียนในห้องเรียน เพราะเรียนอยู่แต่ในห้องเรียนนาน ๆ อาจทำให้นักเรียน ว่าคับแคบ และอึดอัด การออกไปสู่ที่โล่งและกว้างจะช่วยให้ นักเรียนเกิดความรู้สึกที่เสรี ไม่กดดัน และเป็นธรรมชาติ

4. การนำธรรมชาติมาเป็นบทเรียนอาจทำได้โดยจัดให้มีการศึกษานอกสถานที่ จัดห้องเรียนกลางแจ้ง ใต้ร่มไม้ ริมน้ำ ฯลฯ เชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญภายนอกมาสนทนาแลกเปลี่ยน ความรู้ร่วมกัน จัดโรงการที่เชื่อมสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสบการณ์ตรงแก่นักเรียน

5. เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วม โดยให้คนในท้องถิ่นร่วมรับรู้กิจกรรมร่วมกันของ โรงเรียน ส่งเสริมกิจกรรมที่สัมพันธ์กับชุมชน ร่วมมือกับชุมชนในการแก้ปัญหาเด็ก ส่งเสริม ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ทฤษฎีที่ 4 มุ่งมั่นและมั่นคง (Willing and firm)

การให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง รู้จุดดีและจุดด้อยยอมรับสภาวะแห่งตนไม่ดูถูกตนเอง ไม่โทษ คนรอบข้าง พร้อมทั้งจะปรับปรุงและแก้ไข รู้จักระงับอารมณ์ มั่นใจ และตั้งใจจริง ย่อมจะนำ ความสำเร็จในชีวิตมาให้ตนเอง จะนำไปสู่ความภูมิใจ เห็นคุณค่าตนเอง ไม่คิดว่าชีวิตไร้ค่า มีความมั่นใจ จะทำให้มีความกล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งยังมีหลักการและเหตุผล

พอที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมกับเวลา บุคคล และสภาพการณ์ มีรายละเอียด ดังนี้ (บพิตร อิศระ, 2550, หน้า 13-23)

1. การพัฒนาความรู้ที่ดีต่อตนเองให้กับนักเรียนทำได้โดย
 - 1.1 มองเห็นตัวเองในส่วนดีและส่วนด้อย
 - 1.2 กล้ารับสภาพของตนเอง
 - 1.3 กล้ารับฟังคำวิจารณ์เกี่ยวกับตนเอง
 - 1.4 มุ่งมั่นพัฒนาและปรับปรุง
 - 1.5 รู้จักควบคุมอารมณ์ในวาระต่าง ๆ
 - 1.6 เห็นคุณค่าของตนเอง
2. ความตั้งใจจริง จะเกิดขึ้นได้เมื่อ
 - 2.1 รู้คุณค่าของสิ่งนั้น
 - 2.2 มีเป้าหมายที่ชัดเจน
 - 2.3 ได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจัง
 - 2.4 ได้รับโอกาสเมื่อเกิดความผิดพลาด
3. การพัฒนาความเชื่อมั่น ทำได้โดย
 - 3.1 เปิดใจรับความรู้ใหม่
 - 3.2 รู้จักแยกแยะหาเหตุผล
 - 3.3 ใฝ่ตรงหาคำตอบ
 - 3.4 รู้จักเชื่อมโยงประสบการณ์
 - 3.5 ตัดสินใจมีหลักการ

ทฤษฎีที่ 5 คำรงไมตรีจิต (Friendship)

จากแนวคิดที่ว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคมและมีสัญชาตญาณของการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่ เป็นพวก ไม่ชอบอยู่โดดเดี่ยว แสดงให้เห็นว่าคนเราคิดถึงแต่ตนเองนั้นจะเห็นได้ชัดในเด็ก เมื่อโตขึ้นก็จะค่อย ๆ ลดลง การที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขจะต้องมีความรู้สึกที่ดีต่อคนอื่น ขอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ขอมรับความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่น เข้าใจและเห็นใจผู้อื่น โดยผู้สอนต้องดำเนินการให้กับผู้เรียน ดังนี้ (บพิตร อิศระ, 2550, หน้า 13-23)

1. การมีความรู้สึกที่ดีต่อคนอื่น ทำได้โดย
 - 1.1 ขอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล
 - 1.2 ขอมรับความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่น
 - 1.3 เข้าใจและเห็นใจผู้อื่น

- 1.4 มีความอ่อนโยนและผ่อนปรน
- 1.5 รู้จักประมาณตนเองไม่มุ่งเอาชนะ
2. การทำงานร่วมกันโดยไม่มีอคติ ทำได้โดย
 - 2.1 มองผู้อื่นในแง่ดี
 - 2.2 มีความอดทนอดกลั้น
 - 2.3 ให้อภัยและให้โอกาสผู้อื่น
 - 2.4 ยอมรับเหตุผลและการเปลี่ยนแปลง
 - 2.5 นึกถึงตนเองทีหลัง
 - 2.6 มีเป้าหมายอันเดียวกัน
 - 2.7 สร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน
3. การสื่อความคิดและความรู้สึก ทำได้โดย
 - 3.1 มีความสุภาพอ่อนโยน
 - 3.2 ใช้คำพูดเชิงสร้างสรรค์
 - 3.3 จริงใจและให้เกียรติ
 - 3.4 ให้กำลังใจแก่กันและกัน
 - 3.5 สามัคคีปรองดอง

6. ทฤษฎีชีวิตที่สมดุล (Equilibrium of life)

การรักษาสมดุลของชีวิต คือการปรับตัวเองให้อยู่ในความเหมาะสมพอดี รู้ขีดจำกัดของความปรารถนาส่วนตน มีการประพฤติปฏิบัติที่ตรงไม่มากไม่น้อย มีความสำรวม ผู้สอนต้องดำเนินการ ดังนี้ (บพิตร อิศระ, 2550, หน้า 13-23)

1. ความสุขทางใจ จะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนมีความรักและเป็นที่รัก ได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถประสบความสำเร็จในสิ่งที่ทำ ได้รับคำชมเชยว่าเป็นคนดี เกิดความรู้สึกว่าตัวเองมีค่าและสมหวังในสิ่งที่ปรารถนา
2. ความสุขทางกาย เกิดจากความรู้สึกว่าตนเองปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
3. การเรียนรู้ที่นำไปสู่ความสำเร็จ แบ่งออกเป็น
 - 3.1 การเรียนเพื่อรู้ (Learn to know) คือ ได้รู้ชัด รู้ให้กระจ่างในสิ่งที่ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นและไม่เคยสัมผัส เกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง สามารถคาดคะแนได้ใกล้เคียงและสร้างจินตนาการตามที่เรียนรู้ได้

3.2 การเรียนเพื่อให้เป็น (Learn to be) คือ เข้าใจธรรมชาติของสิ่งนั้น มีระบบการคิด และการปฏิบัติอย่างผู้ที่อยู่ในวิชาชีพนั้น ตลอดจนมีความรับผิดชอบในผลงานของตนเอง

กิตยวดี บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) กล่าวว่าไว้ว่า องค์ประกอบที่ช่วยให้การเรียนรู้ของนักเรียนดำเนินไปอย่างมีความสุข ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญ 6 องค์ประกอบ ได้แก่

1. เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู

เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจและสมองเด็ก ดังนั้น เด็กจึงควรจะมีสิทธิที่จะเป็นตัวของตัวเองที่ไม่จำเป็นต้องเหมือนใคร มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความคิด ความสนใจในสิ่งต่าง ๆ มีความรู้สึก รัก โกรธ เสียใจ หรือดีใจเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ มีความสามารถเฉพาะตัว มีจุดเด่น จุดด้อยที่แตกต่างไปจากคนอื่น มีสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติจากผู้ใหญ่อย่าง มนุษย์คนหนึ่ง ที่สำคัญที่สุด คือ เด็กไม่ใช่ทาสรองรับอารมณ์ของใคร เด็กควรมีโอกาสเลือกเรียน ตามความถนัด และความสนใจของตัวเอง ควรจะได้มีโอกาสเลือกอนาคตของตนเอง ผู้ใหญ่ไม่ว่า จะเป็น พ่อ แม่ ครู หรือญาติ ควรจะเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษา ไม่ใช่ผู้ออกคำสั่งและให้คำแนะนำ ไม่ใช่บงการ การตัดสินใจเลือกเรียนเพื่อการดำเนินชีวิตควรเป็นสิทธิโดยชอบธรรมของเด็กเอง

เมื่อเด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจและสมองเพียงแต่อ่อนเยาว์กว่าผู้ใหญ่ทั้งหลาย เด็กย่อมต้องการที่จะมีความสุขในชีวิต ความต้องการของเด็กอาจเป็นเพียง เรื่องพื้น ๆ ไม่ซับซ้อน เด็กต้องการชีวิตที่ร่าเริง สนุกสนาน แจ่มใส ต้องการจิตใจที่เบิกบาน สดชื่น มีร่างกายแข็งแรง มีพลังทั้งทางกายและใจ ที่จะพัฒนาตัวเองไปสู่ความมีศักยภาพทางการคิดและ สติปัญญา มีสุขภาพจิตที่ดี และมีความหวังในชีวิต

2. ครูมีความเมตตา จริงใจและอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั่วถึง

ครูต้องมีความเข้าใจในทฤษฎีแห่งพัฒนาการตามธรรมชาติของเด็กทุกคน เข้าถึง ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน ความคิดอันไร้ขอบเขตและความฝันอันกว้างไกลของเด็กแต่ละคน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สานความฝันและดำเนินไปตามความใฝ่ฝันนั้นจนบรรลุเป้าหมายของชีวิต ครูควรจะให้ความเอาใจใส่ต่อเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่เลือกชั้นวรรณะ ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง มีความยุติธรรม สม่ำเสมอ และวางตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีอารมณ์มั่นคง สดชื่นแจ่มใส มีสำนึก ในการเป็นผู้ให้ มีการเตรียมตัวเพื่อการสอนให้มีคุณภาพอยู่เสมอ มีความเสียสละและอดทน มีความมุ่งมั่นที่จะช่วยเด็กให้รู้จักตนเอง รู้จักแก้ปัญหา และเรียนรู้ที่จะนำตัวเอง ไปสู่ความเจริญ รุ่งเรืองอย่างมีสติและพิถีพิถันพร้อมด้วยคุณธรรม

ครู คือ ผู้ที่ร่ำเรียนมาเพื่อจะให้ความรู้แก่เด็กด้วยวิธีการอันชาญฉลาดและน่าสนใจ ให้ความเป็นมิตรและให้หลักในการดูแลตนเอง เด็กจะมีความสุขเมื่อได้เรียนกับครูที่เข้าใจเขา ร่วมคิดไปกับเขา สามารถจูงใจเด็กให้ตื่นตัวไปกับบทเรียน สนุกกับกิจกรรมแต่ละขั้นตอน

มีกำลังใจแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ มาแลกเปลี่ยนกัน รักในสิ่งที่เรียนต่อเพื่อน ต่อครู และต่อธรรมชาติ ที่แวดล้อมให้มีชีวิตต่อการดำรงชีวิตและให้รู้จักสร้างความหวังเพื่ออนาคตของตน

3. เด็กเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา

เด็กรู้จักตนเอง เห็นคุณค่าของชีวิตและความเป็นมนุษย์ของตน ได้รับความหมายของการมีชีวิตอยู่ ยอมรับทั้งจุดดี จุดด้อยของตนเอง และคิดหาวิธีปรับปรุงแก้ไข เข้าใจธรรมชาติที่มีการเปลี่ยนแปลง รู้จักปรับตนเองให้อยู่ในสภาพแวดล้อมได้ โดยไม่เสียสุขภาพจิต มีความเกรงใจ และให้เกียรติผู้อื่น มีเหตุผลและใจกว้างพร้อมที่จะดำเนินชีวิตในบทบาทผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบ ความภาคภูมิใจของเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กได้แสดงความสามารถบางสิ่งบางอย่างให้ตัวเอง และเกิดกำลังใจที่จะพัฒนาฝีมือให้ก้าวหน้าขึ้นไปอีก งานใดที่เด็กทำแล้วเกิดความภูมิใจ เด็กก็จะรักงานนั้นและอยากทำให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก และเมื่อเด็กรักงานนั้นแล้ว ก็ย่อมจะรักผู้ร่วมงานแล้ว แผ่ขยายไปถึงผู้อื่น กลุ่มอื่น และอยากให้เขาประสบความสำเร็จบ้าง ดังนั้นภาระอีกประการหนึ่งของครูก็คือ การช่วยให้เด็กค้นพบความสามารถของตนเองและเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความสามารถนั้น ๆ ออกมา การที่ครูช่วยให้เด็กรู้จักตนเองมากขึ้น เห็นคุณค่าของตนเองและรักตนเองมากขึ้น เกิดภาพพจน์ที่ดีต่อตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็เกิดความเห็นอกเห็นใจผู้ที่ยังไม่ประสบความสำเร็จ และอยากจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จบ้าง

4. เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ

การให้เด็กแต่ละคนได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ ก็เพื่อจะได้ค้นพบความสามารถของตนเองที่ซ่อนเร้นและรอการพัฒนาอยู่ ทำให้เด็กมีกำลังใจเรียน ได้มีโอกาสรับรู้ว่า วิทยาการแขนงต่าง ๆ จะเป็นประโยชน์ได้ทั้งนั้น ถ้าเขาใส่ใจ มุ่งมั่น ให้เขาได้มีโอกาสเรียนเพื่อรู้ อย่างลึกซึ้งและกว้างไกล เรียนให้เข้าใจและทำได้ รู้เคล็ดลับในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ และเรียนจนรู้จักและเข้าใจวิธีการคิดและวิธีปฏิบัติของครูในอาชีพนั้น ๆ เสมือนเป็นคนที่อยู่ ในอาชีพนั้นจริง ๆ ทั้งยังสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้กับตนเองได้อย่างกลมกลืนและสร้างสรรค์ เพื่อความสุขของตนเองและคนรอบข้าง

เมื่อเด็กมาโรงเรียนนั้น สักยภาพของเด็กจะเกิดการพัฒนาขึ้น เด็กแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดู และความสามารถที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เมื่อเด็กเติบโตขึ้น สักยภาพหรือความสามารถพิเศษเหล่านั้นจะเริ่มขยายตัวและแสดงออกมา หากเด็กได้รับโอกาส จังหวะ และแรงกระตุ้นที่เหมาะสมในที่สุดความสามารถ ความถนัด และความสนใจพิเศษของเด็กก็จะปรากฏเด่นชัดขึ้นเป็นลำดับ การจัดกิจกรรมที่หลากหลายให้เด็กได้เลือกทำตามความสามารถ ทำตามที่เด็กชอบและสนใจ จะช่วยให้เขาได้พัฒนาตัวเองในด้านนั้น ๆ ได้มากขึ้น

5. บทเรียนสนุก แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตาม และเร้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ

การที่เด็กได้เรียนบทเรียนที่สนุก แปลกใหม่ และเร้าความสนใจนั้น จะทำให้เด็กได้รู้จักคิดและพัฒนาความคิดจากความรู้ที่ได้รับ ขยายวงความคิดไปสู่ความรู้ใหม่ เกิดความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองเพื่อให้เห็นผลสมจริง อยากศึกษาให้ลึกซึ้งเพิ่มเติม เกิดความตื่นเต้นและภาคภูมิใจในข้อค้นพบใหม่ ๆ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ และสามารถถ่ายทอดแนวความคิดเหล่านี้ไปสู่ผู้อื่นทราบด้วยความภาคภูมิใจ รักการเรียน มีระบบในการเรียน และเห็นประโยชน์ของการเรียน ซึ่งไม่ได้จำกัดอยู่แต่ในห้องเรียน แต่อาจสัมพันธ์กับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความเป็นไปในชีวิต และปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตในแต่ละท้องถิ่น

โดยแท้จริงแล้ว บทเรียนที่มีคุณภาพจะประกอบขึ้นด้วยข้อปลีกย่อยหลายข้อ แต่ละข้อจะส่งผลให้เด็กเห็นประโยชน์และคุณค่าของสิ่งที่เรียนได้ บทเรียนที่มีคุณภาพ แบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่

5.1 ส่วนเนื้อหาและกิจกรรม

- 5.1.1 มีความแปลกใหม่ที่น่าตื่นเต้น
- 5.1.2 เร้าใจให้อยากติดตามไม่อยากขาดเรียน
- 5.1.3 มีการเชื่อมโยงความรู้จากเก่าไปใหม่
- 5.1.4 มีกิจกรรมสนุกไม่น่าเบื่อ
- 5.1.6 ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น

5.2 ส่วนพัฒนาตน

- 5.2.1 ขยายวงความรู้ออกไปสู่โลกกว้าง
- 5.2.2 จูงใจให้ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง
- 5.2.3 เรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่ม
- 5.2.4 ใจกว้างและรู้จักการยอมรับ

5.3 ส่วนสร้างเสริมทัศนคติ

- 5.3.1 ได้ค้นพบตัวเองและความสามารถของตน
- 5.3.2 เข้าใจชีวิตและธรรมชาติตามวัยที่จะรับได้
- 5.3.3 เห็นค่าของความเป็นมนุษย์
- 5.3.4 เข้าใจและเห็นคุณค่าท้องถิ่นของตน
- 5.3.5 รักและเห็นประโยชน์ของการเรียน

นอกจากการปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนแล้ว แนวการประเมินพัฒนาการของเด็กก็ต้องเปลี่ยนไปด้วย ดังนั้นในการประเมินพัฒนาการของเด็กในทุกระดับ โดยการพุ่งความสนใจไปสู่การสอบและเน้นด้านวิชาการเพียงด้านเดียวจึงเป็นเสมือนการประเมินค่าของคนเพียงด้านเดียว แต่ด้านอื่น ๆ ถูกลดความสนใจลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตระหนักในคุณค่าของความเป็นมนุษย์ สัตว์ และสิ่งแวดล้อม และที่สำคัญ คือ คุณค่าและความสามารถของตัวเองใน การที่จะเกิดความรู้ ความคิดรู้จักไตร่ตรอง การควรไม่ควร รู้จักปรับปรุงคุณลักษณะให้สว่างงามและเหมาะสม รู้จักวางตัวอย่างถูกกาลเทศะ มีสุนทรียภาพ มีความสุขุมรอบคอบและเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม ฟังตนเองได้และเป็นที่พักของผู้อื่นได้ ด้วยเหตุนี้ การประเมินอย่างต่อเนื่องตั้งแต่แรกเข้าจนวันที่เขาออกจากโรงเรียนไป และจะต้องเป็นการประเมินที่ไม่ทำให้เด็กเกิดความเครียด เพราะเขาจะได้มีโอกาสในการประเมินตนเองและประเมินเพื่อนด้วย

6. สิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้

สิ่งที่เด็กได้เรียนรู้ต้องสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้ ไม่จำกัดอยู่เฉพาะในบทเรียน แต่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในสภาพความเป็นจริง เกิดประโยชน์และมีความหมายกับตัวเด็ก ทั้งยังสามารถพยากรณ์หรือตั้งข้อสันนิษฐานต่าง ๆ อันนำไปสู่การค้นคว้า เพื่อพิสูจน์ความเป็นจริง รู้จักวิเคราะห์เหตุการณ์หรือสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล มีความคิดเป็นของตนเองมีจุดยืนที่แน่นอน และมีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า และสามารถให้ความช่วยเหลือและแนะนำผู้อื่นได้เมื่อเด็กเติบโตขึ้น

จากองค์ประกอบที่ช่วยให้การเรียนรู้ของนักเรียนดำเนินการไปอย่างมีความสุขของ กิตติวดี บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) ผู้วิจัยได้สรุปเป็นประเด็นหลัก ได้ 3 ด้าน ได้แก่

1) ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน 2) ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน 3) ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น

1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน

ความหมายความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้ แพรวพรรณ พิเศษ (2548) ได้กล่าวว่า ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน หมายถึง ความพอใจ ตั้งใจ และความกระตือรือร้น มีความสุข สนุกกับการเรียนและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

กิตติวดี บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน หมายถึง เด็กเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา เด็กรู้จักตนเอง เห็นคุณค่าของชีวิตและความเป็นมนุษย์ของตน รับผิดชอบต่อชีวิตอยู่ ยอมรับทั้งจุดดี จุดด้อยของตนเอง และคิดหาวิธีปรับปรุงแก้ไข เข้าใจธรรมชาติที่มีการเปลี่ยนแปลง รู้จักปรับตนเองให้อยู่ในสภาพแวดล้อมได้ โดยไม่เสียสุขภาพจิต มีความเกรงใจและให้เกียรติผู้อื่น มีเหตุผลและใจกว้าง

พร้อมที่จะดำเนินชีวิตในบทบาทผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบ ความภาคภูมิใจของเด็กจะเกิดขึ้น

เมื่อเด็กได้แสดงความสามารถบางสิ่งบางอย่างให้ตัวเองและเกิดกำลังใจที่จะพัฒนาฝีมือให้ก้าวหน้าขึ้นไปอีก งานใดที่เด็กทำแล้วเกิดความภูมิใจ เด็กก็จะรักงานนั้นและอยากทำให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก และเมื่อเด็กรักงานนั้นแล้ว ก็ย่อมจะรักผู้ร่วมงานแล้วแผ่ขยายไปถึงผู้อื่น กลุ่มอื่น และอยากให้เราประสบความสำเร็จบ้างและ สิ่งที่เด็กเรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้

กัญญา ศกุนตนา (2552) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ ความสนใจ และความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบ สนุกกับการเรียน มีความสุข มีความภาคภูมิใจในตนเอง และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วิเศษ ชินวงศ์ (2544) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน หมายถึง เด็กได้รับการยอมรับในความสามารถ ได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จอยู่เสมอจนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ได้รับการชมเชย การเสริมแรง การทำงานที่เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถความถนัดจนสำเร็จและเกิดความกล้าแสดงออกในสิ่งที่ดี และ เด็กได้รับการพัฒนาความสามารถที่มีอยู่อย่างแตกต่างกันตามศักยภาพ ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจ

สรุปได้ว่า ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ ความสนใจ และความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ มีความสุข สนุกสนานเพลิดเพลินไม่เครียด ไม่น่าเบื่อกับการเรียนและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน

แพรวพรรณ พิเศษ (2548) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่พึงพอใจ สนใจต่อวิชาที่เรียน เข้าใจเนื้อหาและยอมรับผลการประเมิน

กิตติชาติ บุญเชื้อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกสนุกกับบทเรียนแปลกใหม่ จูงใจให้ติดตาม และเร้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ การที่เด็กได้เรียนบทเรียนที่สนุก แปลกใหม่ และเร้าความสนใจนั้นจะทำให้เด็กได้รู้จักคิดและพัฒนาความคิดจากความรู้ที่ได้รับ ขยายวงความคิดไปสู่ความรู้ใหม่ เกิดความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองเพื่อให้เห็นผลสมจริง อยากศึกษาให้ลึกซึ้งเพิ่มเติม เกิดความตื่นเต้นและภาคภูมิใจในข้อค้นพบใหม่ ๆ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ และสามารถถ่ายทอดแนวความคิดเหล่านี้ไปสู่ผู้อื่นทราบด้วยความภาคภูมิใจ รักการเรียน มีระบบในการเรียน และเห็นประโยชน์ของการเรียน ซึ่งไม่ได้ขีดจำกัดอยู่แต่ในห้องเรียน แต่อาจสัมพันธ์กับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความเป็นไปในชีวิต และปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตในแต่ละท้องถิ่น การตระหนัก

ในคุณค่าของความเป็นมนุษย์ สัตว์ สิ่งแวดล้อม คุณค่าและความสามารถของตัวเองในการที่จะเกิดความรู้ ความคิดรู้จักไตร่ตรอง การควรไม่ควร รู้จักปรับปรุงคุณลักษณะให้สว่างและเหมาะสม รู้จักวางตัวอย่างถูกกาลเทศะ มีสุนทรียภาพ มีความสุขุมรอบคอบและเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม ฟังตนเองได้และเป็นที่ฟังของผู้อื่นได้ ประเมินตนเองและประเมินเพื่อนด้วย

วิเศษ ชินวงศ์ (2544) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกที่สนุก น่าสนใจ ชวนติดตาม ในการจัดบทเรียนที่ช่วยให้นักเรียน ได้ค้นพบตนเอง รักและเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ รวมทั้งการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประเมินตนเองเด็กมีแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย และเพียงพอที่จะให้นักเรียนได้ใช้เป็นแหล่งค้นคว้าความรู้ตามความถนัดและความสนใจของนักเรียน สาระและกระบวนการเรียนรู้เชื่อมโยงกับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

กัญญา ศกุนตนา (2552) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความสนใจต่อวิชาที่เรียน เข้าใจเนื้อหาที่เรียน และยอมรับการประเมินผลการเรียน

ปริญญา เรืองทิพย์ (2550) กล่าวว่า ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกสนใจกับการจัดการเรียนการสอนวิธีการที่หลากหลายจะช่วยในการดึงความสนใจผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรับรู้และจดจำได้มาก ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงควรใช้วิธีการที่หลากหลาย รวมถึงการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ ให้ดำเนินการอย่างหลากหลาย เพื่อวัดได้ตรงกับความเป็นจริงของผู้เรียน และลักษณะของครู ในสถานศึกษาครูถือเป็นพ่อแม่คนที่สองของผู้เรียน หากผู้เรียนจะเรียนรู้อย่างมีความสุข ครูถือเป็นกุญแจสำคัญของการจัดการเรียนการสอน นักเรียนหลายคนชอบเรียนในวิชาที่ครูใจดีสอนสนุก สอนตลก มีความเป็นกันเองกับผู้เรียน ดังนั้น ครูจึงเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญในการสร้างความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียน

สรุปได้ว่า ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ ความสนใจต่อวิชาที่เรียน เข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนและยอมรับผลการประเมิน

3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น

แพรวพรรณ พิเศษ (2548) ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น คือ สัมพันธภาพกับผู้อื่น หมายถึง นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ซึ่ง ได้แก่ ครู เพื่อน และบุคคล

กิตติชาติ บุญเชื้อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง มีความเมตตา ใจจริงใจและอ่อนโยน รักผู้ร่วมงานแล้วแผ่ขยายไปถึงผู้อื่น กลุ่มอื่น และอยากให้เขาประสบความสำเร็จบ้าง และสามารถให้ความช่วยเหลือและแนะนำผู้อื่นได้

วิเศษ ชินวงศ์ (2544) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง เด็กได้รับการปฏิบัติอย่าง เป็นกัลยาณมิตรจากครูและบุคคลที่เกี่ยวข้อง เด็กได้เรียนรู้สิ่งที่มีความหมาย และนำไปใช้ประโยชน์ ในชีวิตประจำได้ เด็กมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน มีลักษณะ เป็นกัลยาณมิตรที่ช่วยเกื้อกูลกัน ห่วงใย มีกิจกรรมร่วมกันในกระบวนการเรียนรู้ ศิษย์มีความรัก ความศรัทธาต่อครูผู้สอน สาระที่เรียนรวมทั้งกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ มีการเชื่อมโยงกับเครือข่ายอื่น ๆ เช่น ชุมชน ครอบครัว องค์กรต่าง ๆ

กัญญา ศกุนตนาถ (2552) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง นักเรียนมีความรู้สึก ที่ดีต่อผู้อื่น ซึ่งได้แก่ ครู เพื่อน และบุคคลแวดล้อม สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ มีส่วนร่วมในการ ทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้รับยอมรับจากผู้อื่น และยอมรับในความแตกต่างระหว่างบุคคล

ปริญญา เรืองทิพย์ (2550) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง ความรู้สึกที่ดีต่อ ครอบครัว ครอบครัวที่ดีส่งผลต่อสภาพจิตใจของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีความเบิกบาน แจ่มใส และมี ความสุขในการดำรงชีวิต รวมถึงความสุขในการเรียน ซึ่งหน้าที่หลักของครอบครัว คือ ให้ความรัก ความเอาใจใส่ และคอยสนับสนุนงบประมาณและคอยดูแลความเป็นอยู่ เพื่อนที่สามารถสร้างความ มั่นใจ เพื่อนมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตสูงมาก เพื่อนที่ดีก็จะนำชีวิตสู่ความสำเร็จ รวมไปถึงชุมชน ชุมชนเป็นสถาบันอีกแห่งหนึ่งที่ใหญ่กว่าครอบครัว ชุมชนที่ดีน่าอยู่จะส่งผลต่อการดำรงชีวิต ประจำวันของทุกคน

ชัยวัฒน์ พันธุ์เสื่อ (2554, หน้า 23-24) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง ความสัมพันธ์ของตัวนักเรียนกับบุคคลรอบตัว เช่น พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อน ๆ ไม่ว่าจะเป็เพื่อนใน ชั้นเรียน หรือเพื่อนในวัยเดียวกันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน การช่วยเหลือและการทำงานร่วมกัน ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ซึ่งจะทำให้เด็กเรียนรู้สึกว่าตนเองมีผู้ที่คอยช่วยเหลือ ไม่ใช่เรียนแบบ โดดเดี่ยว เมื่อมีเรื่องไม่เข้าใจจากการสอนของครูก็สามารถปรึกษาเพื่อนได้

สุขุมมาล อุดม (2548, หน้า 13-14) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง การมี ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ความสัมพันธ์ของตัวนักเรียนกับเพื่อนจะทำให้เด็กเรียนรู้สึกว่า ตนเองมีผู้ที่คอยช่วยเหลือไม่ใช่เรียนแบบ โดดเดี่ยว เพราะนักเรียนบางคนเมื่อครูสอนไม่เข้าใจก็จะ ไม่กล้าถาม ซึ่งหากภายในห้องเรียนมีบรรยากาศการเรียนแบบร่วมมือกัน นักเรียนก็จะสามารถ ซักถามเพื่อนที่เรียนไม่เข้าใจได้ ทำให้ไม่ต้องกังวลว่าจะเรียนไม่รู้เรื่องหรือเรียนไม่ทันเพื่อน

อุมาพร ตรังสมบัติ (2543) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง ความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างพ่อ แม่และลูก จะทำให้เด็กมีจิตใจสบายมีสมาธิและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีจะทำให้เด็กเกิดปัญหาทางจิตใจมีอารมณ์เศร้า วิตกกังวล และอาจมีปัญหา พฤติกรรมต่าง ๆ เช่น หนีโรงเรียน ดัดจริตเสพติด เป็นต้น ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ๆ

ความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ จะทำให้เด็กอยู่ในโรงเรียนอย่างมีความสุข ไม่มีเรื่องวิตกกังวล สามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และได้รับการกระตุ้นในการเรียนรู้จากกันและกัน ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน จะทำให้นักเรียนกล้าถามและกล้าแสดงออกความคิดเห็น เมื่อครูมองนักเรียนในแง่ดี มีความคาดหวังว่านักเรียน “ทำได้” นักเรียนก็จะพยายามทำตามความคาดหวังนั้น สรุปได้ว่า ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น หมายถึง นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อครู ต่อเพื่อน และต่อบุคคลแวดล้อม สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ได้ มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และได้รับการยอมรับจากผู้อื่น

ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนนั้น มีปัจจัยหลากหลายเข้ามาเกี่ยวข้องที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนมีปัจจัยที่แตกต่างกัน หากครูผู้สอนได้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ จะช่วยให้ครูผู้สอนเข้าใจนักเรียนและสามารถเสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน จะต้องมียปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก ดังนี้

1. ปัจจัยภายใน ได้แก่

ความพร้อมของนักเรียนทางร่างกาย มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2543, หน้า 8-14) กล่าวว่า ปัจจัยความพร้อมของนักเรียนทางร่างกาย ที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ความพร้อมทางร่างกาย การเรียนรู้ของเด็กจะเป็นไปด้วยดีเมื่อเด็กมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ เด็กที่มีร่างกายแข็งแรงจะมีอารมณ์สดชื่น กระปรี้กระเปร่า มีความจำดี สามารถเรียนรู้ได้เร็ว และคิดหรือวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างลึกซึ้งกว่าเด็กที่เจ็บป่วยบ่อย ๆ

2. ความพร้อมทางสมอง เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่สมอง ดังนั้น หากสมองบกพร่องในการทำงาน ก็จะทำให้กระบวนการเรียนรู้เสียไปด้วย

ธนพล บรรดาศักดิ์ และคณะ (2560) กล่าวว่า ปัจจัยความพร้อมของนักเรียนที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ ภาวะสุขภาพ การเจ็บป่วยของนักเรียน เช่น โรคประจำตัว จำนวนครั้งของการเจ็บป่วย เป็นต้น

สันสนีย์ นัทรคุปต์ (2544, หน้า 124-141) กล่าวว่า ปัจจัยความพร้อมของนักเรียนที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ สุขภาพร่างกาย และความปลอดภัยจากยาเสพติด ถ้าเด็กมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บก็จะมีมีความสุข แต่ถ้าเด็กป่วยเป็นโรคบางอย่างที่ทำให้เกิดความเจ็บปวด ก็จะทำให้ไม่มีความสุข นอกจากนั้นสิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ ความปลอดภัยจากยาเสพติด

ติด มีผลงานวิจัยที่มีความสำคัญมาก พบว่า เด็กที่ทดลองเสพยาเสพติดก่อนอายุ 16 ปี มักจะมีโอกาสติดยาได้มากกว่ากลุ่มเด็กที่ทดลองเสพยาเสพติดหลังอายุ 16 ปี นอกจากนี้ผลการวิจัยมากมายยังชี้ให้เห็นว่าบทบาทของพ่อแม่และครูจะมีโอกาสที่จะติดยาน้อยกว่าเด็กที่มีปัญหาความสัมพันธ์กับพ่อแม่และครู เพราะสัมพันธ์ที่ดีและแนบแน่นจะทำให้เด็กมีความสุข จึงไม่แสวงหาความสุขจากยาเสพติด ดังนั้นการที่พ่อแม่และครูให้ความรัก ความเข้าใจ ความใส่ใจ และความเอื้ออาทร ก็เป็นการเพิ่มความสุขความทุกข์ในชีวิตเด็ก

ความพร้อมของนักเรียนทางจิตใจ

มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2543, หน้า 8-14) กล่าวว่า ปัจจัยความพร้อมของนักเรียนทางร่างกาย ที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ ความพร้อมทางอารมณ์ สภาพจิตใจและอารมณ์มีผลอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ เด็กที่มีอารมณ์ดี มีความสุข ไม่มีเรื่องกังวลใจก็จะเรียนรู้ได้ดี เพราะอารมณ์ดีจะทำให้เด็กมีสมาธิแน่วแน่ มีความจำดี และสมองแจ่มใส พอที่จะคิดวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ได้ลึกซึ้ง และทะลุปรุโปร่ง ปัญหาทางจิตใจของเด็กอาจแสดงออกมาในรูปของปัญหาพฤติกรรมที่รบกวนการเรียนรู้ เช่น เกเร หรือหนีโรงเรียน เป็นต้น ความพร้อมทางอารมณ์ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การมีความนับถือตนเองสูง และมีแรงจูงใจใฝ่รู้ หากเด็กเติบโตขึ้นมาด้วยความนับถือตนเองที่สูง รู้สึกมั่นคงในตนเอง รักและภาคภูมิใจในตนเอง เด็กจะมีแรงจูงใจใฝ่รู้ อยากพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น นอกจากนี้เด็กจะมีทักษะทางสังคมดีไปด้วย เช่น เข้ากับคนอื่นได้ดี ในทางตรงกันข้าม เด็กที่เติบโตมาด้วยความรู้สึกที่ว่า ตนเองมีปมคือยู่คนอื่นไม่ได้ ไม่เป็นที่รักของใคร จะขาดแรงจูงใจ ไม่มีความปรารถนาพยายาม เพราะคิดว่าตนเองทำไม่ได้ แม้พยายามไปก็ไม่มีความสำเร็จ หรือถึงทำสำเร็จก็ไม่รู้ว่าจะทำไปเพื่อใคร

ธนพล บรรดาศักดิ์ และคณะ (2560) กล่าวว่า ปัจจัยความพร้อมของนักเรียนที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถในการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ รวมทั้ง คุณลักษณะทางอารมณ์ที่เหมาะสมกับวัยและสังคม โดยนักศึกษาที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูง จะทำให้มี ความสุขในการเรียนสูง นักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูง จะมีทักษะในการแก้ไขปัญหา สามารถจัดการกับอารมณ์ของตนเองได้ดี ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ ได้เร็ว และมีความสุข

2. ความแข็งแกร่งทางจิตใจในชีวิต เป็นความสามารถของบุคคลในการเผชิญปัญหาท่ามกลางเหตุการณ์ ที่ก่อให้เกิดความเครียด อันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ส่งผลให้บุคคลพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างมีความสุข

สันตนิยั ฉัตรคุปต์ (2544, หน้า 124-141) กล่าวว่า ปัจจัยความพร้อมของนักเรียนที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ ภาวะทางจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ การที่เด็กจะมีความสุขในการเรียนรู้ เด็กจะต้องไม่เกิดความเบื่อหน่าย ไม่รู้สึกว่าเป็นความจำเป็นที่จะต้องเรียน หรือถูกบังคับให้เรียน หน้าที่สำคัญของครูและพ่อแม่ คือ พยายามให้เด็กเกิดความสนใจ เกิดความรู้สึกว่าสิ่งที่กำลังเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความหมาย เรียนแล้วรู้ว่าจะนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้ ครูกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจในสิ่งที่ศึกษาหรือสิ่งที่มีอยู่ในหลักสูตร ครูต้องใช้จิตวิทยาในชั้นเรียนที่จะช่วยให้เด็กมีความสุขในการเรียนรู้ สิ่งที่จะทำให้เด็กมีความสุขก็คือความคิดในทางบวก และการที่เด็กมีความคิดในทางบวกได้ เด็กจะต้องมีความรู้สึก เชื่อมมั่นในตัวเองว่าเขามีความสามารถที่จะทำได้ ซึ่งครูสามารถช่วยให้เด็กคิดเอง ทำเอง และแก้ปัญหาเอง นอกจากนี้คำพูดของครูมีอิทธิพลอย่างมากในการทำให้เด็กมีความสุข และการพัฒนาอารมณ์หรือการสร้างอารมณ์ที่เป็นสุข (EQ) ก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้เด็กมีความสุขในการเรียนรู้

2. ปัจจัยภายนอก ได้แก่

พ่อแม่ผู้ปกครอง

มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

ธนพล บรรดาศักดิ์ และคณะ (2560) กล่าวว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน คือ พ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นบุคคลในครอบครัวของนักเรียนที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ โดยครอบครัวที่เอาใจใส่ดูแล เข้าใจในตัวผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนไม่เครียด มีสมาธิ และสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

กิตติชาติ บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) กล่าวว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน คือ พ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นบุคคลที่เข้าใจศักยภาพของผู้เรียน คอยดูแลเอาใจใส่ จะทำให้ผู้เรียนมีความภาคภูมิใจในตนเอง เห็นคุณค่า การเรียนรู้ ส่งผลให้เกิดความสุขในการเรียน

สันตนิยั ฉัตรคุปต์ (2544, หน้า 124-141) กล่าวว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน คือ พ่อแม่ผู้ปกครองต้องเข้าใจระบบการศึกษา ว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ดีถ้ามีความสุข ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองต้องเข้าใจศักยภาพของเด็กและส่งเสริมตามความสามารถที่เด็กมี ต้องเข้าใจว่าเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน จึงควรมีความคาดหวังในตัวลูก ตามความเป็นจริง คาดหวังให้เขาพยายามเต็มที่และยอมรับในความสามารถเท่าที่ทำได้ ไม่ควรคาดหวังและเลียดเจิญให้เด็กทำในสิ่งที่เขาทำไม่ได้และไม่อยากทำ

ฟอว์และเบลคิน (Few & Belkin, 1989, pp. 384-387) กล่าวว่า พ่อแม่ผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน คือ พ่อแม่ผู้ปกครองมีการอบรมเลี้ยงดูแบ่งเป็น 4 แบบ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบที่บิดามารดาให้การยอมรับบุตรและมีข้อจำกัดแต่ในขณะเดียวกันก็ให้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบนี้จะมีลักษณะคล่องแคล่ว เป็นอิสระไม่พึ่งพาผู้อื่น และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เห็นคุณค่าในตนเอง
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความอบอุ่นแต่ควบคุมอย่างเข้มงวด เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาให้ความรักและความอบอุ่นแก่บุตรแต่ควบคุมสูง เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะมีลักษณะพึ่งพาผู้อื่นสูง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีลักษณะที่เป็นมิตรน้อยกว่าเด็กอื่น
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปฏิเสธและควบคุม เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาให้ความรัก ความอบอุ่นน้อยและควบคุมสูง เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะมีลักษณะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ลงโทษตัวเองและหนีห่างจากสังคม
4. การอบรมเลี้ยงดูแบบปฏิเสธและให้เสรีภาพ เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาให้ความรักและความอบอุ่นน้อย และไม่สนใจที่จะควบคุมหรืออบรมแนะนำเด็ก เมื่อมีการควบคุมก็จะแสดงออกถึงความคับข้องใจของบิดามารดามากกว่าจะทำตัวอย่างที่ดีให้เด็กเลียนแบบ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะมีลักษณะควบคุมตัวเองได้น้อยและก้าวร้าว

อารี พัมธมณี (2544, หน้า 176-180) กล่าวว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน คือ พ่อแม่ผู้ปกครองมีการอบรมสั่งสอน ดังนี้

1. พ่อแม่ยอมรับและเชื่อมั่นว่า จิตลักษณะและจิตนิสัยในการเรียนรู้สามารถปลูกฝังสร้างเสริมและพัฒนาให้เกิดในตัวเด็กได้ โดยพ่อแม่ให้การอบรม สั่งสอน ฝึกฝนและฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง
2. ความตั้งใจแน่วแน่ ความอดทน อดกลั้น เอาจริงเอาจังของพ่อแม่ในการฝึกหัดขัดเกลา และสร้างเสริมลักษณะนิสัยต้องใช้เวลาในการปรับเปลี่ยนลักษณะต่าง ๆ
3. ความรัก ความอบอุ่น และความจริงใจของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กอย่างสม่ำเสมอ มีอารมณ์มั่นคง
4. พึงให้โอกาสลูกได้ช่วยเหลือตนเองตามวัยให้มากที่สุด เปิดโอกาสให้ได้ทำสิ่งต่าง ๆ การที่เด็กได้ฝึกหัดช่วยเหลือตนเองและทำสิ่งต่าง ๆ จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ เชื่อมั่นในตนเอง และได้สัมผัสกับรสชาติของความสำเร็จซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้เด็กเกิด ความกระตือรือร้น เกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้

5. พ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ดีในการแสวงหาความรู้

6. เน้นให้ลูกปฏิบัติหรือลงมือทำในสิ่งที่ต้องการหรือให้ลูกเรียนรู้ เพื่อจะได้สร้างทักษะให้เกิดขึ้นในตนเอง

7. พ่อแม่ให้การเสริมแรงเมื่อเด็กทำในสิ่งที่ดี ควรชมเชย ให้รางวัล ให้ความรักและศรัทธาและยกย่อง เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ดี เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีกำลังใจและอยากทำพฤติกรรมที่ดีอีก

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2543, หน้า 8-14) กล่าวว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อ แม่ ลูก จะทำให้เด็กมีจิตใจสบาย มีสมาธิและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีจะทำให้เด็กเกิดปัญหาทางจิตใจ มีอารมณ์เศร้า วิตกกังวล และอาจมีปัญหาพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น หนีโรงเรียน เป็นต้น

2. การถ่ายทอดคุณค่าทางการศึกษา พ่อแม่ผู้ปกครองที่ให้ความสำคัญต่อการศึกษาลูกจะเห็นความสำคัญของการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า พ่อแม่ผู้ปกครองที่ไม่ให้ความสำคัญของการศึกษา

3. การเป็นตัวอย่างในการแสวงหาความรู้ พ่อแม่ที่รักการเรียนรู้ ชอบอ่านหนังสือ ชอบแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ และชอบการคิดวิเคราะห์ จะปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน เด็กก็จะเห็นแบบอย่างและซึมซับลักษณะดังกล่าวเข้าไปในตัว

4. การฝึกวินัยที่เสมอต้นเสมอปลายในชีวิตประจำวัน จะมีผลให้เด็กมีวินัยในการเรียนด้วย เด็กจะรู้จักจัดเวลาในการเล่นและการทำการบ้าน

5. การสร้างแรงจูงใจที่ทำให้เด็กอยากเรียนรู้ มีจุดเริ่มต้นมาจากความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อ แม่ ลูก พ่อแม่ที่กระตุ้นเด็กให้มีแรงจูงใจและเป้าหมาย จะทำให้ลูกมีความกระตือรือร้นในการเรียน

6. การสนับสนุนให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ พ่อแม่ที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้อย่างหลากหลาย เช่น ชื้อหนังสือดี ๆ ให้อ่าน พาลูกไปพิพิธภัณฑ์ ไปดูนิทรรศการดี ๆ จะช่วยให้เด็กมีความรู้กว้างขวาง มีข้อมูลสะสมไว้มาก ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เสริมให้การเรียนรู้ขั้นต่อ ๆ ไปดีขึ้น

7. การจัดสภาพแวดล้อมที่บ้านเป็นสิ่งสำคัญ เด็กที่อยู่ในบ้านที่มีความสงบสุข ไม่มีเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันของพ่อแม่ หรือไม่มีเสียงโทรทัศน์ วิทยุรบกวนอยู่ตลอดเวลา มีที่ทำการบ้าน และห้องหนังสือเป็นสัดส่วน ก็จะเรียนรู้ได้ง่ายและมีประสิทธิภาพกว่าเด็กที่ไม่มีสภาพแวดล้อมดังกล่าว

ลักษณะครูที่ดี

มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2544, หน้า 124-141) กล่าวว่า ลักษณะครูเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนขึ้นอยู่กับตัวบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ครู เด็กสนใจเรียนวิชานั้น ๆ เพราะว่ารักครู เมื่อเด็กรักครู เด็กก็อยากทำตัวเป็นคนดี อยากทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่ครูจะได้ชื่นชม การที่ครูรักและเข้าใจเด็ก ไม่ได้หมายความว่าครูต้องตามใจเด็กทุกอย่าง ครูที่เด็กรักไม่ใช่ครูที่ตามใจเด็ก แต่เป็นครูที่ทราบเวลาไหนควรเข้มงวด เวลาไหนควรจะอ่อนโยน และที่สำคัญคือ เป็นครูที่ทำให้เด็กรู้สึกถึงถึงแม้งานของเขาจะยังไม่สำเร็จ มีข้อบกพร่อง แต่ก็มีความสามารถระดับหนึ่ง และให้กำลังใจว่าเขามีความสามารถที่จะทำต่อไปได้ ความรู้สึกรักเด็กเข้าใจเด็กของครู คือสิ่งสำคัญที่ทำให้เด็กรักครู ชอบครูและสนใจอยากเรียน ทำให้เด็กมีความสุขในการเรียนรู้

สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2545, หน้า 342) กล่าวว่า ลักษณะครูเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ครูต้องมีลักษณะดังนี้

1. ครูต้องเป็นผู้ที่ตระหนักรู้ เกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองว่าเป็นอย่างไร และมีความเต็มใจที่จะแสดงออกให้ผู้อื่นทราบตามความเป็นจริง ไม่มีการเสแสร้งทำให้เป็นที่รู้ในหมู่นักเรียนว่าครูเป็นผู้ที่นักเรียนเชื่อถือได้โดยสนิทใจ
2. ครูเป็นผู้ที่มีความรู้สึกไวต่อความรู้สึกของนักเรียน สามารถเอาใจเขามาใส่ใจเรา และสามารถที่จะเข้าใจว่าทำไมนักเรียนจึงรู้สึกหรือมีความคิดเห็นต่อเหตุการณ์บางสิ่งบางอย่างเช่นนั้น
3. ครูมีความเข้าใจและยอมรับนักเรียนแต่ละคนว่าเป็นปัจเจกบุคคล ยอมรับข้อดีและข้อเสียของนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกตนว่าแม้ว่าตนจะไม่ใช่เป็นบุคคลที่มีความประพฤตินิยมบูรณ์ ครูก็ยอมรับและให้ความเชื่อถือไว้วางใจ ทำให้มีความหวังว่าตนจะมีโอกาสพัฒนาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
4. ยอมรับว่า การเป็นครูที่ดี คือ การเป็นนักเรียนที่ดี ครูยอมรับความสามารถของนักเรียนในกรณีที่นักเรียนแสดงความสามารถที่ครูเองไม่มี ครูยอมรับให้นักเรียนเป็นครูได้และถือว่าคุณสามารถที่จะเรียนรู้จากนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนเห็นว่า ครูก็มีความนับถือในความรู้ของตนเองเช่นกัน
5. ครูที่ดีต้องเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนตามที่พระพุทธเวที (ประยูรค์ ปยุตโต) ได้บ่งไว้ในเทคนิคการสอนของพระพุทธเจ้าว่า คุณลักษณะของผู้สอนที่เรียกว่า องค์คุณของกัลยาณมิตร ประกอบด้วย 1) ความน่ารัก (ในฐานะเป็นที่วางใจและสนิทสนม) 2) ความน่าเคารพ (ในฐานะให้ความอบอุ่นใจเป็นที่พึ่งได้และปลอดภัย) 3) ความน่ายกย่อง (ในฐานะทรงคุณ คือ ความรู้ภูมิปัญญา

แท้จริง) 4) ควรรู้จักพูด (คอยให้คำแนะนำว่ากล่าวตักเตือนเป็นที่ปรึกษาดี) 5) อดทนต่อถ้อยคำ (พร้อมที่จะรับฟังคำซักถามต่าง ๆ อยู่เสมอ ด้วยความอดทน ไม่เบื่อ) 6) กล่าวชี้แจงแถลงเรื่องต่าง ๆ ที่ลึกซึ้งได้ 7) ไม่ชักจูงไปในทางเสื่อมเสีย

กิตติวดี บุญเชื้อ และคณะ (2540) กล่าวว่า ลักษณะครูเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนี้

1. เอาใจใส่ต่อเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน
2. มีความยุติธรรมและวางตนเป็นแบบอย่างที่ดี
3. มีอารมณ์มั่นคง สดชื่นแจ่มใส
4. มีสำนึกของความเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ
5. มีความเสียสละและอดทน
6. ใช้คำพูดที่ไพเราะกับเด็กเสมอ

ปรีศนิ จีรวงศ์รุ่งเรือง (2542, หน้า 28-32) กล่าวว่า ลักษณะครูเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ครูมีความเมตตา จริงใจและอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั่วถึง ครู คือ ผู้ว่าเรียนมาเพื่อจะให้ความรู้แก่นักเรียนด้วยวิธีการอันชาญฉลาดและน่าสนใจ ให้ความเป็นมิตร และให้หลักการในการดูแลตนเอง กล่าวคือ ครูต้องมีศาสตร์ คือความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ มากพอที่จะถ่ายทอดให้เด็กตามวัย และต้องมีศิลป์ คือวิธีการถ่ายทอดขึ้นกับสภาวะและวุฒิภาวะของเด็ก ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งยังต้องมีใจรักในความเป็นครู รักนักเรียน รักในสิ่งที่สอน มีจิตสำนึกในบทบาทและหน้าที่ของตนเอง กล่าวกันว่า “ครู” เป็นตัวเงื่อนไขหลักที่จะผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติในการปฏิรูปการศึกษา ครูไทยส่วนใหญ่เป็นผลผลิตมาจากการจัดการเรียนการสอนแบบ ครูเป็นศูนย์กลาง ตลอดจนวัฒนธรรมในการเลี้ยงดู เด็กไทยนั้น คนไทยชอบให้อยู่ในโอวาทเชื้อเพลิงผู้ใหญ่ อ่อนนุ่มถ่อมตน พูดน้อย ถ้าจะพูดได้ต้องอยู่ในกรอบที่ผู้ใหญ่ต้องการ ไม่ถามหรือโต้แย้ง ซึ่งถือว่าไม่สุภาพ กิริยาไม่งาม ก้าวร้าว บางครั้งผู้ใหญ่จะช่วยเหลือทำการต่าง ๆ แทนเด็ก ถือเป็น การเอ็นดูเด็ก สรุปว่า ลักษณะครูที่ดีมีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน

นโยบายโรงเรียน

มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2543, หน้า 8-14) กล่าวว่า นโยบายโรงเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ นโยบายโรงเรียนที่มีเป้าหมายชัดเจนในการพัฒนาและกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็ก จะทำให้เด็กเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะ โรงเรียนจะมีความคาดหวังสูง มีกลยุทธ์ที่จะกระตุ้นเด็กให้เรียนรู้และมีความสุขในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

อดุลย์ วิริยะเวชกุล (2543, หน้า 97) กล่าวว่า นโยบายโรงเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ นโยบายโรงเรียนที่เน้นให้มีการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ฝ่ายวิชาการส่งเสริมให้ผู้สอนรับรู้และสามารถปรับปรุงวิธีการสอนของผู้สอนให้เป็นไปตามนโยบาย คือ ผู้สอนควรศึกษาวิธีการสอนที่เอื้อต่อแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาชอบ ได้แก่ กำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมมากกว่าแบบอื่น ๆ ซึ่งแบบการเรียนรู้ทั้งสองแบบนี้ถือว่าเป็นวิธีการที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และมีความสุขในการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอน

มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

โสภณ โสมดี และอภันตรี โสตะจินดา (2545, หน้า 15-17) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ มีหลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและสนับสนุนให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้ ดังนี้

1. คำนี้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา
2. การจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนต้องมีความสมดุลและเหมาะสมกับวัย ความต้องการของผู้เรียนและความคาดหวังของสังคม
3. แหล่งเรียนรู้มีอย่างหลากหลายและเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้เป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้ตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียนมีลักษณะเป็นกัลยาณมิตรช่วยเหลือเกื้อกูล ห่วงใยซึ่งกันและกัน
5. ผู้เรียนมีศรัทธาต่อครูผู้สอน สาระการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง ผู้สอนมีความเชื่อว่าผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและมีวิธีการเรียนรู้แตกต่างกัน
6. สาระการเรียนรู้ ทักษะ กระบวนการเรียนรู้ เชื่อมโยงกับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวของผู้เรียน ผลจากการเรียนรู้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง
7. กระบวนการเรียนรู้มีการเชื่อมโยงกับเครือข่ายอื่น ๆ เช่น ครอบครัว ชุมชน และสังคม
8. สาระการเรียนรู้ที่จะนำมาจัดการเรียนรู้ต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก
9. บรรยากาศในการเรียนรู้ควรเป็นบรรยากาศที่มีความธรรมชาติแห่งการเรียนรู้
10. ครูมีความพร้อมที่จะจัดการเรียนรู้
11. กิจกรรมการเรียนรู้ต้องหลากหลาย สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ ไร่ความสนใจของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนอยากเรียน สามารถเรียนรู้ได้ทุกเวลาและสถานที่

12. กระบวนการเรียนรู้ทุกขั้นตอนมีลักษณะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ ส่งเสริมกระบวนการคิด วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์และการแก้ปัญหา

13. สื่อการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลาย

14. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้มุ่งนำผลมาปรับปรุงให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา โดยเน้นการประเมินผลจากสภาพจริง ใช้วิธีการที่หลากหลาย ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการประเมินด้วย

ธนพล บรรดาศักดิ์ และคณะ (2560) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ ครูมีการจัดการเรียนการสอน มีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ อาจจะนำมาซึ่งความเครียดและทำให้ผู้เรียนไม่มีความสุขในการเรียน ผู้เรียนต้องเรียนรู้และรับผิดชอบต่อชีวิตผู้อื่น เมื่อผู้เรียนมีความเครียด จะไปยับยั้งกระบวนการเรียนรู้ จึงเป็นเรื่องสำคัญของครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสุข

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ผ่อนคลาย ไม่กดดันด้วยเนื้อหาที่ยากเกินไปจนเด็กเกิดความล่า ไม่สนใจ และบทเรียนไม่ง่ายเกินไปจนเด็กหมดความสนใจ เนื้อหามีความต่อเนื่องกับบทเรียนที่เคยเรียนมาแล้ว

2. เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับตัวเด็กเอง ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจ

3. ส่งเสริมให้เด็กได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในแต่ละกลุ่ม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน เพื่อให้รู้จักการยอมรับเหตุผลของผู้อื่น

4. ส่งเสริมให้เด็กได้มีการคิดและคิดแก้ปัญหาโดยอาศัยเหตุผลประกอบในการตัดสินใจ

5. จัดบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีลักษณะส่งเสริมหรือกระตุ้นความสนใจ เช่น การจัดบอร์ด การจัดสภาพห้องเรียนที่สะอาด มีป้ายนิเทศที่สะดุดตา

6. มีการจัดสื่อการเรียนการสอนให้เพียงพอ เพื่อให้เด็กได้สัมผัส มีขนาดพอเหมาะ มีสีสันสวยงามเพื่อดึงดูดและเร้าความสนใจ

7. ส่งเสริมให้เด็กได้มีการศึกษาค้นคว้านอกห้องเรียน เพื่อเสริมความรู้แก่ตนเอง

8. จัดที่นั่งให้นักเรียนอย่างเหมาะสม

9. ส่งเสริมให้มีการปรับปรุงพัฒนาผลงานของนักเรียนเองและให้เพื่อช่วยในการประเมินงานด้วย

สิรินันท์ คำรงผล (2524) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ ดังนี้

1. การควบคุมของครู เช่น การควบคุมเนื้อหาที่พูดให้มีน้ำหนัก มีความหมาย น้ำหนักเสียงมีเสียงดัง-ค่อย สูง-ต่ำ การเปลี่ยนท่าทาง ตำแหน่งการยืน การแสดงท่าทางประกอบการพูด จะกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้ และการเคลื่อนไหวของครูอย่างกระตือรือร้นจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

2. มีการใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ จะเป็นการเร้าความสนใจและทำให้นักเรียนเข้าใจง่าย ช่วยในการสื่อสารข้อมูลได้รวดเร็วขึ้น

3. มีการยกย่องชมเชย คำชมเชยจะช่วยให้นักเรียนสนใจเรียนซึ่งมีนักเรียนหลายคนที่เห็นคุณค่าของการชมเชยมากกว่าการได้รางวัล คำชมเชยที่ได้ เช่น ดี น่าสนใจ งานดี เป็นต้น และการได้รับการยอมรับจากสังคม จะทำให้นักเรียนทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จได้

4. การให้คะแนนมีผลต่อการจูงใจนักเรียน คะแนนจะเป็นตัวเสริมแรงและเป็นสิ่งล่อใจให้นักเรียนสนใจและเอาใจใส่งานมากขึ้น

5. การใช้เนื้อหาและวิธีการที่แปลกใหม่เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสงสัย อยากรู้ อยากเห็น อยากค้นคว้าตนเอง ทำให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

6. การใช้รางวัลเป็นตัวล่อให้นักเรียนพยายาม จะเป็นการช่วยให้เกิดแรงจูงใจ โดยครูควรพยายามให้นักเรียนทุกคนในห้องได้มีโอกาสได้รับรางวัลดีกว่าจะให้รางวัลเฉพาะคนที่ชนะหรือเฉพาะเวลาที่มีการแข่งขันเท่านั้น

7. ยกตัวอย่างในสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย ในระยะที่เริ่มสร้างความสนใจ ควรใช้สิ่งที่คุ้นเคยเป็นตัวอย่างเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ตัวอย่างที่ให้ไม่ว่าจะเป็นข้อความหรือสิ่งของ ควรที่จะเป็นสิ่งที่นักเรียนมีความคุ้นเคยจะดีกว่าสิ่งที่นักเรียนไม่คุ้นเคย

8. มีการสร้างสถานการณ์และเล่นเกมจะช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียนส่งเสริมให้นักเรียนมีสัมพันธภาพต่อกันทำให้นักเรียนสนุกสนานเพลิดเพลินและมองสถานการณ์ในชีวิตจริงได้เด่นชัดขึ้น

9. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ในการสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ครูต้องให้นักเรียนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในห้องเรียน โดยประการแรก ครูจะต้องบอกวิธีการต่าง ๆ ให้นักเรียนลองทำเพื่อให้เกิดความสนใจและตื่นตัว ประการที่สอง ครูให้นักเรียนเข้าร่วมและรับผิดชอบกิจกรรม ประการที่สาม ครูต้องแสดงให้เห็นแก่ผู้รู้สึว่าครูมีส่วนรับรู้สิ่งที่นักเรียนทำสำเร็จโดยสนใจการทำงาน of นักเรียน และรู้ว่าภายในห้องเรียนกำลังทำอะไรกันบ้าง

10. ลดสถานการณ์ที่ทำให้นักเรียนไม่พอใจลง สิ่งที่ทำให้นักเรียนไม่ชอบและเกิดความเบื่อหน่าย ครูควรพยายามให้มีน้อยที่สุด

การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

อดุลย์ วิริยเวชกุล และคณะ (2543, หน้า 97) กล่าวว่า การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน มีดังนี้

1. จัดห้องเรียนที่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน และส่วนประกอบอื่น ๆ ภายในห้องเรียน เช่น คุณภาพของเก้าอี้ที่นั่งเรียน ม่านบังแสงสว่างเพื่อนปรับความเหมาะสมของแสงสว่างในห้องเรียน คุณภาพของเครื่องเสียง คุณภาพของเครื่องฉาย และไวท์บอร์ดและจอภาพในห้องเรียน ให้มีคุณภาพสมบูรณ์พร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา นอกจากนี้ห้องเรียนควรมีสภาพที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบหรือจัดเก้าอี้ให้สอดคล้องกับกิจกรรมที่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันกำหนดขึ้นได้

2. จัดห้องสมุดให้มีหนังสือประเภทต่าง ๆ หลากหลายทันต่อเหตุการณ์และเพียงพอต่อความต้องการสามารถค้นหาได้สะดวก ควรมีการบริการที่ช่วยในการค้นคว้า พนักงานในห้องสมุดมีความเป็นกันเองในการให้บริการ มีสภาพและบรรยากาศทั่วไปที่เอื้อต่อการศึกษาค้นคว้า เช่น แสงสว่างที่เหมาะสม ความเพียงพอของสถานที่อ่านหนังสือ อุณหภูมิภายในเหมาะสม และควรมีวิธีการอย่างเข้มงวดในการลดการพูดคุยและส่งเสริมรบกวนผู้เรียน รวมทั้งเวลาทำการของห้องสมุดที่มีความยืดหยุ่นและเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียน

3. จัดห้องคอมพิวเตอร์ ควรมีจำนวนคอมพิวเตอร์เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน มีการบริการในด้านการใช้งาน มีพนักงานให้คำปรึกษาปัญหา มีความสะดวกในการติดต่อกับผู้สอนผ่านระบบเครือข่าย นอกจากการบริการที่เหมาะสมเพียงพอแล้ว ระบบอินเทอร์เน็ตควรมีความทันสมัย และสามารถเชื่อมต่อทั้งภายในมหาวิทยาลัยและภายนอกมหาวิทยาลัยได้สะดวก และส่งข่าวสารได้ทันดี

4. อื่น ๆ ได้แก่ ห้องพยาบาล ที่จอดรถ ศูนย์อาหาร ควรมีจำนวนเพียงพอและเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนมีการบริการที่น่าพอใจ โดยเฉพาะที่ศูนย์อาหารหรือโรงอาหารควรมีที่นั่งที่เพียงพอราคาอาหารที่เหมาะสมกับคุณภาพอาหารเป็นที่น่าพอใจ

ธนพล บรรดาศักดิ์ และคณะ (2560) กล่าวว่า การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ สภาพแวดล้อมในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญ นอกเหนือจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขแล้ว ยังพบความสัมพันธ์ระหว่าง

การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับความสุขในการเรียนรู้ก็ด้วย โดยพบว่า การจัดสภาพแวดล้อมที่ดี จะช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ที่ดี เกิดความพึงพอใจ และมีความสุขในการเรียน สภาพแวดล้อมที่เป็นตัวแปรหลัก ได้แก่ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ การให้บริการนักเรียนและกลุ่มเพื่อน

ประมวญ ดิคนันต์ (2540) กล่าวว่า การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ คือ การจัดสภาพแวดล้อมที่ทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัยอุ่นใจได้รับการเอาใจใส่ดูแล ทำให้เด็กรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างอุปนิสัยทางสังคมและทางอารมณ์ได้ดี ทำให้มีกำลังใจที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เป็นนิจ มีส่วนที่จัดแสดงผลงานของนักเรียนอยู่เสมอ เพื่อความภาคภูมิใจของเด็กแต่ละคน พร้อมกับแสดงความก้าวหน้าของตนเอง มีการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างเต็มความสามารถ ส่งเสริมให้ผู้เรียนออกแรงแสวงหาความรู้อย่างเสรี ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยความสามารถของตนเอง เช่น การจัดแหล่งเรียนรู้สวนพฤกษศาสตร์ ศูนย์การเรียนรู้ภายใน โรงเรียน ห้องสมุดสามารถรองรับนักเรียนได้เพียงพอ เป็นต้น

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน คือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ ความพร้อมของนักเรียนทางร่างกาย และความพร้อมของนักเรียนทางจิตใจ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ พ่อแม่ผู้ปกครอง ลักษณะครู นโยบายโรงเรียน การจัดการเรียนการสอน และการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน หากมีการเสริมสร้างปัจจัยดังกล่าว ก็จะทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

การศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยผู้วิจัยได้กำหนดให้เพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน เป็นตัวแปรที่สำคัญในการวิจัยครั้งนี้

เพศ

เพศ เป็นตัวแปรที่เป็นรูปธรรม เป็นลักษณะทางกายภาพของบุคคล ที่แบ่งแยกได้ชัดเจน ซึ่งแบ่งได้เป็น เพศชายกับเพศหญิง เป็นตัวแปรสำคัญในการนำมาศึกษาพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ที่คนทั่วไปสามารถรับรู้ได้ตรงกัน ดังที่สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงควรคิดว่าผู้เรียนทั้งสองเพศมีความสามารถเท่าเทียมกัน และไม่ควรมุ่งความคาดหวังว่าผู้เรียนเพศใดต้องดีเด่นกว่ากัน สอดคล้องกับกิตติวดี บุญเชื้อ และคณะ (2540) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอน ครูต้องคำนึงถึงองค์ประกอบเรื่องลักษณะของผู้เรียน เช่น เรื่องเพศ ความสนใจหรือความถนัดของผู้เรียน และการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน จึงจะช่วยให้การ

เรียนของนักเรียนดำเนินไปอย่างมีความสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของกลุ่มญ ศกุนตนาค (2552) ศึกษาผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า เพศต่างกัน มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของวิลาวัลย์ กองสะดี (2552) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยราชพฤกษ์ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกด้านแตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของวาสนา จันทอรุไร (2546) ได้ทำการวิจัย ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อวิชาการงานและอาชีพ โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความพึงพอใจต่องานวิชาการ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของฤทัยชนนี สิทธิชัย และธัญยากร ตูค-เกื้อ (2560) ได้การศึกษากิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิคริสเตียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า เพศต่างกัน มีความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยสรุปได้ว่า เพศเป็นตัวแปรที่แสดงความหมายในลักษณะที่คนทั่วไปรับรู้ได้ตรงกันและสอดคล้อง มีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง เป็นตัวแปรสาเหตุที่แสดงถึงความแตกต่างกันของพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก ดังนั้นเพศแตกต่างกันอาจส่งผลให้ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี แตกต่างกันตามสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ได้

ระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน เป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนดังที่ Bouffard (2003) กล่าวว่า เมื่อเด็กเข้าใจตนเองและรู้จักเปรียบเทียบมาตรฐานประสิทธิภาพการทำงานที่คาดไว้กับคนอื่น เด็กค่อย ๆ รับรู้จุดอ่อนของตนเอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ากว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก็เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้นักเรียนสนใจในการเรียนลดลง ซึ่งระดับชั้นของนักเรียนบ่งบอกถึงพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สอดคล้องกับงานวิจัยของจารุรินทร์ ปิตานุกพงศ์ และศุภวรรณ คณะภิกขุ (2558) ได้ศึกษาระดับความสุขและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักศึกษาแพทย์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผลการศึกษาพบว่า ชั้นปีต่างกัน มีผลต่อระดับความสุขของนักศึกษาแพทย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทัดเทพ วงศ์แก้ว (2558) ได้ศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการตามทักษะของนักศึกษาการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

นักศึกษาการศึกษาจากระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติต่อประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของปีทมา ทองสม (2553) ได้วิเคราะห์ผลความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์บัณฑิตพิเศษ ระดับชั้นปีและคะแนนเฉลี่ยสะสม พบว่า ระดับชั้นปีมีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียนทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของฤทัยชนนี สิทธิชัย และ ธันยากร ตุดแก้ว (2560) ได้การศึกษาพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิคริสเตียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ระดับชั้นต่างกัน มีความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยสรุปได้ว่า ระดับชั้นเรียนของนักเรียนที่ต่างกันบ่งบอกถึงความสามารถพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เป็นตัวแปรที่สำคัญในการศึกษาการเปรียบเทียบ ระดับชั้นเรียนอาจมีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรีแตกต่างกันตามสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ได้

ระดับผลการเรียน

ระดับผลการเรียน เป็นตัวแปรรูปธรรมที่แสดงถึงลักษณะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยการแบ่งระดับค่าเฉลี่ยหลายระดับ บ่งบอกถึงความสามารถ พัฒนาการ ศักยภาพ และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เป็นตัวแปรสาเหตุที่ทำให้บุคคลแสดงออกพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก แตกต่างกัน เช่น นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสูงมีความสุขในการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ ระดับผลการเรียนจึงเป็นสาเหตุทำให้บุคคลมีพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก แตกต่างกัน ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2539) กล่าวว่า ผลการเรียนสะสมของผู้เรียนที่นำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย เพื่อแสดงภาพรวมของผลการเรียนตลอดหลักสูตรของผู้เรียนอันเป็นผลผลิตของหลักสูตรว่าอยู่ในระดับใด และผลการเรียนเฉลี่ยเป็นสิ่งที่สะท้อนผลการเรียนของผู้เรียนอันเกิดจากการเรียนตามหลักสูตร ผู้ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในระดับดีย่อมแสดงว่าเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ เป็นที่ยอมรับ ตลอดจนคนแสดงนัยว่าเป็นผู้มีความสนใจขยันหมั่นเพียร เอาใจใส่ต่อการเรียนในทุกสาขาที่เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของอรพิน ศิริสัมพันธ์ (2550) ได้การศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการศึกษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน ส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบแตกต่างกัน ลดาพร ทองสง (2556) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการพยาบาลเด็กของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ผลการศึกษา พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสม มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของภัสพร

ข้าวิชา (2549) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการเรียนพฤติกรรมการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาแนวคิดหลักในการปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ผลการวิจัยพบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมในภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาชีพ และสภาพแวดล้อมทางการเรียน แสดงให้เห็นว่าในนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูง จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการเรียนที่โดยรวมถึงมีทักษะคิดต่อวิชาชีพในเชิงบวกและมีความคิดเห็นรับรู้ที่พึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่ดีด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของอดุลย์ วิริยเวชกุล และคณะ (2543) ได้ศึกษาแบบการเรียนและปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่างกัน มีความชอบแบบการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษางานวิจัยสรุปได้ว่า ระดับผลการเรียนเป็นตัวแปรที่แสดงถึงลักษณะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยการแบ่งระดับค่าเฉลี่ยหลายระดับ บ่งบอกถึงความสามารถ พัฒนาการ ศักยภาพ และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแต่ละคนได้ ดังนั้นตัวแปรนี้ จึงอาจเป็นตัวแปรสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนแตกต่างกันตามสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สายทิพย์ แก้วอินทร์ (2548) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนอย่างมีความสุขของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการศึกษพบว่า ลักษณะการเรียนอย่างมีความสุขของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น มี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านผู้เรียน มีลักษณะดังนี้ ด้านผู้เรียน มีลักษณะนักเรียนมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสามารถเรียนได้อย่างเต็มที่ นักเรียนมีความรู้สึกภูมิใจในตนเอง และนักเรียนได้เรียนวิชาที่ตนเองชอบ 2) ด้านผู้สอน มีลักษณะดังนี้ ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยให้นักเรียนได้รับความรู้จากประสบการณ์ตรง ครูมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอน และครูมีการเตรียมความพร้อมในการสอน 3) ด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีลักษณะ บริเวณโรงเรียนร่มรื่นและอากาศเย็นสบาย นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจในโรงเรียนมีชื่อเสียงด้านต่าง ๆ และโรงเรียนมีการยกย่องนักเรียนที่ทำความดี และเป็นที่ยอมรับของโรงเรียน และ 4) ด้านสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น มีลักษณะพ่อแม่ให้กำลังใจและช่วยเหลือนักเรียน เมื่อนักเรียนมีปัญหา พ่อแม่ยอมรับความสามารถของนักเรียน และสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนผูกพันใกล้ชิดกัน การเปรียบเทียบการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียน โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้นและกลุ่มอายุ พบว่า การเรียนรู้อย่างมีความสุขระหว่างเพศ

และระดับชั้น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 12 ปี มีการเรียนรู้ที่มีความสุขมากกว่ากลุ่มอายุต่ำกว่า 11 ปี และอายุ 11 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

สายชล วนาธรัตน์ (2550) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสุขในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่รับการสอนโดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT กับการสอนปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาความสุขในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่รับการสอนโดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT พบว่าระดับความสุขในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจกที่ได้รับการสอนโดยวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT มีระดับความสุขในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับปานกลาง

ปริญญา เรืองทิพย์ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาตัวบ่งชี้การส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชธานี เขต 4 ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้การส่งเสริมการเรียนรู้ อย่างมีความสุขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชธานี เขต 4 ทั้ง 9 ด้าน มีค่าเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเรียงค่าน้ำหนักจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการบริหารและการจัดการโรงเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านตัวผู้เรียน ด้านลักษณะของครู ด้านเพื่อน ด้านชุมชน ด้านการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ด้านการช่วยเหลือนักเรียน และด้านครอบครัว มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 0.92, 0.90, 0.89, 0.83, 0.82, 0.80, 0.78, 0.78 และ 0.77 ตามลำดับ

นันทวัน ทองพิทักษ์ (2551) ได้ศึกษาระดับความสุขในการเรียนรู้จากการเสริมสร้างพลังสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย ราชภัฏอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยระดับนักศึกษา ได้แก่ เป้าหมายในการเรียนรู้และเจตคติต่อการเรียนรู้ มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างพลังความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัจจัยระดับห้องเรียน ได้แก่ คุณภาพการสอนของครูตามการรับรู้ของนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายในการเรียนรู้กับคุณภาพการสอนของอาจารย์ตามการรับรู้ของนักศึกษา คะแนนความสุขหลังการใช้กระบวนการเสริมสร้างพลังสูงกว่าคะแนนความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา ก่อนใช้กระบวนการเสริมสร้างพลังมีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างพลังความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามลำดับ

กัญญา ศกุนตนาถ (2552) ได้ศึกษาผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ผลการวิเคราะห์ความ

แปรปรวนของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่าอิทธิพลของแบบการเรียนกับเพศ อิทธิพลของแผนการเรียนกับระดับผลการเรียนเฉลี่ย และอิทธิพลของแบบการสอนกับเพศส่งผลต่อความสุขในการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธารณ์ ทองอก (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาตัวบ่งชี้การเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า 1) องค์ประกอบหลักของการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี คือ ด้านตัวนักเรียน ด้านเพื่อน ด้านโรงเรียน ด้านครอบครัว และชุมชน ซึ่งทั้ง 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 20 ตัวบ่งชี้ และตัวบ่งชี้ย่อย 73 ตัวบ่งชี้ ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลเชิงโครงสร้างการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา กับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) เกณฑ์ปกติในการประเมินการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยรวม มีเกณฑ์ปกติที่ระดับการเรียนรู้ที่มีความสุขมากที่สุดที่ 3.88 องค์ประกอบด้านตัวนักเรียน มากที่สุดที่ 3.76 องค์ประกอบด้านเพื่อน มากที่สุดที่ 3.94 องค์ประกอบด้านโรงเรียน มากที่สุดที่ 3.91 องค์ประกอบด้านครอบครัว มากที่สุดที่ 3.81 และองค์ประกอบด้านชุมชนมากที่สุดที่ 4.09

สำราญ สิริภคมงคล และคณะ (2556) ได้ศึกษาการพัฒนามาตรวัดความสุขในการเรียนสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษาพบว่า 1) มาตรวัดความสุขในการเรียนสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วยโครงสร้าง 5 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านคุณภาพของครูผู้สอน องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน องค์ประกอบด้านความคิดเชิงบวก องค์ประกอบด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และองค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มีน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง .442 - .881 2) มาตรวัดความสุขในการเรียนประกอบด้วยจำนวน 31 ตัวชี้วัด 128 ข้อคำถาม มีค่า IOC ระหว่าง 0.8 - 1.0 ค่า ความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ 0.954 3) ผลการตรวจสอบ โมเดลของมาตรวัดความสุขในการเรียนด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าสถิติไคสแควร์เท่ากับ 234.27 4) นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพศหญิงมีคะแนนความสุขในการเรียนมากที่สุด

ศิริพร ทองย้อย (2557) ได้ศึกษาความสุขและแนวทางเสริมสร้างความสุขในการเรียนของนักเรียน โรงเรียนธัญรัตน์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ผลการศึกษาพบว่า ความสุขในการเรียน ของนักเรียนโรงเรียนธัญรัตน์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ประกอบด้วยตัวแปร 3 ด้าน ได้แก่ ด้านครอบครัว ด้านเพื่อน และด้านโรงเรียน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้านมีความสุขในการเรียนแตกต่างกันอย่าง

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จำแนกตามระดับชั้น โดยรวมและด้านตัวนักเรียน ด้านโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนด้านเพื่อนและด้านครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จิราภรณ์ สรรพวิรวงศ์ และคณะ (2559) ได้ศึกษาความสุขของนักศึกษามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ พบว่า นักศึกษามีคะแนนความสุขเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนความสุขในระดับมากที่สุดทั้ง 9 ด้าน ด้านที่มีคะแนนมากที่สุด คือ การมีครอบครัวที่อบอุ่น แหล่งที่มาของความสุขที่มีคะแนนสูงสุดคือ ด้านความเสมอภาคเท่าเทียมไม่ถูกแบ่งแยกจากความแตกต่างของภูมิฐานะ การเปรียบเทียบระดับความสุขของนักศึกษาพบว่านักศึกษาที่เรียนต่างกลุ่มวิชามีความสุขไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยในต่างประเทศ

Hood (2002) ได้ศึกษาการเรียนรู้สู่การเอาใจใส่: สัมพันธภาพระหว่างครูที่มีประสบการณ์ในการสอนกับนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐคาโรไลนา ผลการศึกษาพบว่า พื้นฐานครอบครัวและชั้นเรียน ครอบครัวของครู การเอาใจใส่ครอบครัวของครู มีอิทธิพลต่อการดูแลเอาใจใส่ต่อวิถีครอบครัวและนักเรียนของพวกเขา การสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน สร้างชั้นเรียนให้มีความเป็นกันเองแบบครอบครัวและเอาใจใส่ต่อการสอน ครูมีลักษณะ 7 ประการที่ช่วยทำให้นักเรียนมีความเป็นกันเองแบบครอบครัว คือ 1) ครูต้องทำให้นักเรียนมีความสุขทั้งที่โรงเรียนและบ้าน 2) ครูมีความคาดหวังที่ดีสำหรับอนาคตของนักเรียน 3) ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้ที่ดี 4) ครูสร้างโอกาสให้นักเรียนมีประสบการณ์ที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความทรงจำที่ดี 5) ครูยึดมั่นในกฎระเบียบข้อบังคับและเห็นความสำคัญ 6) ครูสอนให้นักเรียนมีระเบียบวินัย 7) ครูมีการแลกเปลี่ยนความรู้กับนักเรียนและช่วยให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง 30

Kaihui Shen (1993) ได้ศึกษาการวิจัยเชิงคุณภาพเรื่องการศึกษาวิชาเคมีอย่างมีความสุข ผลการศึกษาพบว่า ระบบการศึกษาวิชาเคมี อย่างมีความสุขเป็นผลมาจากความเหมาะสมจากการใช้วิธีการสอน โดยครูสามารถดึงความสนใจและความนึกคิดของนักเรียนออกมา การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในชั้นเรียน มีผู้ให้คำแนะนำ กลุ่มความสนใจ การเยี่ยมชมโรงงาน การใช้เครื่องมือ การดูวิดีโอและการค้นหาโครงสร้างในคอมพิวเตอร์ มองความสนใจกว้าง ๆ จัดประสบการณ์ที่หลากหลาย แนะนำอย่างฉลาดนำไปสู่การค้นคว้า และทำให้วิชาเคมีมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน ความจำเป็นพื้นฐานและรอบตัวเราสามารถนำมาเรียนรู้ได้ คำถามนำก่อนเรียน การตอบกระทู้ การแสดงความคิดเห็นและการมีกิจกรรมที่สร้างสรรค์

Prescott (1961 อ้างถึงใน พิริยพงษ์ เตชะชินยง, 2552, หน้า 44) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพทางกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย

และบุคลิกท่าทาง 2) องค์ประกอบทางความรัก ได้แก่ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูก ๆ ด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกทั้งหมดในครอบครัว 3) องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมทางบ้านและฐานะทางบ้าน 4) องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในเพื่อนวัยเดียวกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน 5) องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติของนักเรียน 6) องค์ประกอบทางการปรับตัว ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี มี 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน 2) ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน 3) ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น เมื่อจำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน พบว่าแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นตัวแปรในการวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยกำหนดการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2,651 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2560 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียน จำนวน 335 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยใช้ระดับชั้นเรียนของนักเรียนเป็นเกณฑ์ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	421	53
มัธยมศึกษาปีที่ 2	429	54
มัธยมศึกษาปีที่ 3	480	61
มัธยมศึกษาปีที่ 4	432	55
มัธยมศึกษาปีที่ 5	432	55
มัธยมศึกษาปีที่ 6	457	57
รวม	2,651	335

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม จำนวน 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนเป็นแบบสำรวจรายการ มีทั้งหมด 3 ข้อ ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด รวมข้อคำถาม จำนวน 31 ข้อ ดังนี้

1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน จำนวน 13 ข้อ
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน จำนวน 7 ข้อ
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น จำนวน 11 ข้อ

ผู้วิจัยค้นคว้า กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อ ตามเกณฑ์น้ำหนักความหมายของ

Best and Kahn (1993, p. 245) ดังนี้

- 5 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิจัย มีวิธีดำเนินการดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน

2. ศึกษาแนวทางการเครื่องมือการใช้ในการวิจัย ได้แก่ การสร้างแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

3. สร้างแบบสอบถาม

4. การหาคุณภาพเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยในข้อ 3

การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยตรวจสอบตามกรอบทฤษฎี นิยามศัพท์เฉพาะ และให้ผู้ทรงวุฒิตรวจสอบ จำนวน 3 คน ได้แก่

4.1 ดร.ชนวิน ทองแพง	อาจารย์ประจำภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
4.2 รศ.ดร.สฎายุ ธีระวิชิตระกุล	อาจารย์ประจำภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
4.3 นางสาวปสุตา โอบอุษฐ์จันทร์ศรี	หัวหน้าฝ่ายธุรการ-การเงิน
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

จากการนำแบบสอบถามที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item-objective congruence: IOC) ซึ่งข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า .50 - 1.00 คัดเลือกไว้สามารถใช้ได้ โดยแบบสอบถามเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี มีค่า IOC เท่ากับ .67 - 1.00

5. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามที่คุณผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำ เพื่อพิจารณาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้ต่อไป ได้แก่ การเพิ่มข้อความให้ชัดเจนขึ้น

6. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อนำมาตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถาม โดยการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Discrimination) โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total correlation) ปรากฏว่า ได้ค่าอำนาจของแบบสอบถามระหว่าง .31 - .70 แสดงว่าแบบสอบถามทุกข้อมีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่ยอมรับได้

7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการหาค่าอำนาจจำแนกมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับ โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient reliability) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) (พงศ์เทพ จิระโร, 2559, หน้า 21) ปรากฏว่าได้คะแนนความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .90

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขออนุญาตจากภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาถึงผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. เก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 335 คน โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามด้วยตนเองไปยังครูประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 และผู้วิจัยรับแบบสอบถามด้วยตนเองคืนมาทั้งหมด 335 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของการแบบตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย
2. นำแบบสอบถามมาลงรหัส ให้คะแนนตามน้ำหนักคะแนนแต่ละข้อ และบันทึกผลข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ นำผลมาคำนวณหาวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย และเพื่อวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ในโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จังหวัดชลบุรี

3. การให้คะแนน กำหนดการให้คะแนนตามเกณฑ์น้ำหนักความหมายของ Best and Kahn (1993, p. 245) ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความสุขในการเรียนรู้มากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความสุขในการเรียนรู้มาก
- 3 หมายถึง มีความสุขในการเรียนรู้ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความสุขในการเรียนรู้น้อย
- 1 หมายถึง มีความสุขในการเรียนรู้น้อยที่สุด

จากนั้นจะนำมาหาค่าเฉลี่ย โดยใช้เกณฑ์พิจารณาขอบเขตคะแนนเฉลี่ยเพื่อใช้ในการแปลความหมายตามแนวความคิดในการศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยกำหนดเกณฑ์การแปล ความหมายของคะแนนพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย ซึ่งกำหนด ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว, 2535, หน้า 23-24)

- 4.51 - 5.00 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.51 - 4.50 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก
- 2.51 - 3.50 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง
- 1.51 - 2.50 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับน้อย
- 1.00 - 1.50 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยใช้สถิติ ดังนี้

1. วิเคราะห์ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามตัวแปรเพศ ใช้การทดสอบค่าวิกฤตที่ (t -test) ส่วนระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน ใช้การทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธี Scheffe' test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ โดยเริ่มจากการกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ ดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติในการทดสอบค่าวิกฤต (t-test)
F	แทน	การแจกแจงแบบ (F-distribution)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของนัยสำคัญทางสถิติ
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง (Sum squares)
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน (Mean squares)
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามตัวแปรเพศ ใช้การทดสอบค่าวิกฤต (t-test) ส่วนระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน ใช้การทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธี Scheffe' test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	265	79.10
1.2 หญิง	70	20.90
รวม	335	100
2. ระดับชั้นเรียน		
2.1 มัธยมศึกษาปีที่ 1	53	15.80
2.2 มัธยมศึกษาปีที่ 2	54	16.10
2.3 มัธยมศึกษาปีที่ 3	61	18.20
2.4 มัธยมศึกษาปีที่ 4	55	16.40
2.5 มัธยมศึกษาปีที่ 5	55	16.40
2.6 มัธยมศึกษาปีที่ 6	57	17
รวม	335	100
3. ระดับผลการเรียน		
3.1 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50	3	0.90
3.2 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00	24	7.20
3.3 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50	53	15.80
3.4 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00	72	21.50
3.5 ผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50	93	27.80
3.6 ผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00	90	26.90
รวม	335	100

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 265 คน คิดเป็นร้อยละ 79.10 และเป็นเพศหญิง จำนวน 70 คน

คิดเป็นร้อยละ 20.90 เมื่อพิจารณาตามระดับชั้นเรียนที่กำลังศึกษาของนักเรียน พบว่า ระดับชั้นเรียนที่กำลังศึกษาเป็นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 18.20 ระดับชั้นเรียนที่กำลังศึกษาเป็นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ระดับชั้นเรียนที่กำลังศึกษาเป็นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 16.40 ระดับชั้นเรียนที่กำลังศึกษาเป็นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 16.40 ระดับชั้นเรียนที่กำลังศึกษาเป็นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 16.10 ระดับชั้นเรียนที่กำลังศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80 และเมื่อพิจารณาตามระดับผลการเรียนของนักเรียน พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 26.90 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 27.80 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 7.20 และระดับผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.90

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยภาพรวมและรายด้านโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ดังตารางที่ 3 - 6

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน	$n = 335$			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	3.75	0.53	มาก	3
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.79	0.63	มาก	2
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	4.03	0.54	มาก	1
รวม	3.86	0.46	มาก	

จากตารางที่ 3 พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกต่อตนเอง
ในการเรียน

ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	n = 335			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. นักเรียนรู้สึกสนุกในการเรียนทุกรายวิชา	3.82	0.77	มาก	6
2. นักเรียนให้ความสำคัญกับสิ่งที่ครูสอนในทุกเรื่อง	3.81	0.83	มาก	7
3. นักเรียนมาถึงห้องเรียนก่อนเวลาเรียนเสมอ	3.94	0.90	มาก	1
4. นักเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย ให้สำเร็จถึงแม้มีความยากลำบาก	3.85	0.86	มาก	3
5. นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายด้วยความเต็มใจเสมอ	3.85	0.85	มาก	4
6. นักเรียนมีความตื่นตัว ยินดีที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ	3.93	0.92	มาก	2
7. นักเรียนมีความตั้งใจ สนใจ และกระตือรือร้น ในการเรียน	3.77	0.87	มาก	8
8. นักเรียนรู้สึกเพลิดเพลินกับการทำงานที่ได้รับมอบหมาย	3.72	0.93	มาก	10
9. นักเรียนไม่เคยรู้สึกเครียดในการเรียน	3.46	1.01	ปานกลาง	13
10. นักเรียนไม่เคยรู้สึกว่าถูกบังคับให้เรียนหนังสือ	3.74	0.98	มาก	9
11. นักเรียนทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนมาอย่างสม่ำเสมอ	3.50	1.01	มาก	11
12. นักเรียนชอบค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากที่ ครูสอน	3.50	0.95	มาก	12
13. นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับในการเรียนไปใช้กับชีวิต ประจำวัน	3.84	0.53	มาก	5
รวม	3.75	0.53	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน
อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ย
อยู่ในระดับมาก ยกเว้น นักเรียนไม่เคยรู้สึกเครียดในการเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง
เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้ดังนี้ นักเรียนมาถึงห้องเรียนก่อนเวลาเรียนเสมอ
นักเรียนมีความตื่นตัว ยินดีที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนักเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะตั้งใจทำงาน

ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จถึงแม้มีความยากลำบาก ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นักเรียนไม่เคยรู้สึกเครียดในการเรียน

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน

ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	n = 335			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. นักเรียนพอใจกับเนื้อหาวิชาที่เรียน	3.81	0.92	มาก	3
2. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานกับการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ	3.80	0.95	มาก	4
3. นักเรียนชอบทุกวิชาที่เรียน	3.60	0.91	มาก	7
4. นักเรียนเอาใจใส่ต่อทุกวิชาที่เรียน	3.79	0.91	มาก	5
5. นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ได้	3.77	0.98	มาก	6
6. นักเรียนทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน	3.87	0.85	มาก	2
7. นักเรียนพอใจในผลการเรียน	3.91	0.97	มาก	1
รวม	3.79	0.63	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนพอใจในผลการเรียน นักเรียนทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน และนักเรียนพอใจกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นักเรียนชอบทุกวิชาที่เรียน

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น

ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	n = 335			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. นักเรียนยกย่องเพื่อนเสมอ เมื่อเพื่อนทำถูกต้อง	4.01	0.87	มาก	7
2. นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนได้ดี	4.10	0.83	มาก	1
3. นักเรียนทำความรู้จักกับผู้อื่นได้ง่าย	4.04	0.90	มาก	4
4. นักเรียนทำกิจกรรมหรืองานกลุ่มได้เป็นอย่างดี มีความสุข	4.01	0.82	มาก	9
5. นักเรียนให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน	4.03	0.87	มาก	5
6. นักเรียนสามัคคีกันในการทำงานกลุ่มและกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน	3.98	0.92	มาก	10
7. นักเรียนรู้สึกพอใจที่ได้ทำงานกลุ่มและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาที่เรียนกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	4.01	0.84	มาก	8
8. นักเรียนร่วมยินดีทำผู้อื่นที่ได้รับคะแนนดีกว่า	4.06	0.81	มาก	3
9. นักเรียนให้อภัยผู้อื่นในการทำผิดพลาดเสมอ	4.09	0.83	มาก	2
10. นักเรียนชอบทำงานกลุ่ม เพราะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นเพื่อให้ได้ผลงานที่ดี	4.02	0.84	มาก	6
11. เพื่อน ๆ ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน	3.98	0.87	มาก	11
รวม	3.79	0.63	มาก	

จากตารางที่ 6 พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนได้ดี นักเรียนให้อภัยผู้อื่นในการทำผิดพลาดเสมอ และนักเรียนร่วมยินดีกับผู้อื่นที่ได้รับคะแนนดีกว่า ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ เพื่อน ๆ ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามตัวแปรเพศ ใช้การทดสอบ
ค่าวิกฤตที่ (t -test) ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน ใช้การทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว
(One-way ANOVA)

1. เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ
ศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกเพศ ดังตารางที่ 7 – 8

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้าน
จำแนกตามเพศ

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน	ชาย $n = 265$				หญิง $n = 70$			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
	1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	3.76	0.53	มาก	3	3.70	0.49	มาก
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.80	0.64	มาก	2	3.77	0.61	มาก	2
3. ความรู้สึกต่อที่ติผู้อื่น	4.06	0.54	มาก	1	3.92	0.54	มาก	1
รวม	3.87	0.47	มาก		3.80	0.43	มาก	

จากตารางที่ 7 พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน
อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ เป็นดังนี้ เพศชาย โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ย
อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น
ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน เพศหญิง โดยรวมและรายด้าน
มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อ
ผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ
ศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน	ชาย		หญิง		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>n</i> = 265		<i>n</i> = 70			
	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	3.76	0.53	3.70	0.49	0.86	0.32
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.80	0.64	3.77	0.61	0.27	0.53
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	4.06	0.54	3.92	0.54	1.85	0.07
รวม	3.87	0.47	3.80	0.43	1.32	0.33

จากตารางที่ 8 เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกระดับชั้นเรียน ดังตารางที่ 9 - 10

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับและอันดับของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน	มัธยมศึกษาปีที่ 1				มัธยมศึกษาปีที่ 2				มัธยมศึกษาปีที่ 3			
	n = 53				n = 54				n = 61			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	3.71	0.50	มาก	3	3.66	0.49	มาก	3	3.72	0.51	มาก	3
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.92	0.60	มาก	2	3.75	0.60	มาก	2	3.73	0.59	มาก	2
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	4.22	0.54	มาก	1	4.06	0.52	มาก	1	3.93	0.51	มาก	1
รวม	3.96	0.43	มาก		3.83	0.45	มาก		3.79	0.43	มาก	
ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน	มัธยมศึกษาปีที่ 4				มัธยมศึกษาปีที่ 5				มัธยมศึกษาปีที่ 6			
	n = 55				n = 55				n = 57			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. ความรู้สึกต่อตนเอง ในการเรียน	3.85	0.63	มาก	2	3.72	0.55	มาก	3	3.78	0.47	มาก	3
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.80	0.67	มาก	1	3.77	0.69	มาก	2	3.80	0.64	มาก	2
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	4.04	0.52	มาก	3	3.96	0.64	มาก	1	3.99	0.51	มาก	1
รวม	3.91	0.50	มาก		3.81	0.54	มาก		3.86	0.46	มาก	

จากตารางที่ 9 พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน
อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับชั้นเรียน เป็นดังนี้

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ย
จากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และ
ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ย
จากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และ
ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ย
จากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และ
ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ย
จากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน
และด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน ตามลำดับ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ย
จากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และ
ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ย
จากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และ
ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 10 วิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน
อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ด้าน	แหล่งความ แปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
1. ความรู้สึกต่อตนเอง ในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	5	1.18	0.24	0.84	0.52
	ภายในกลุ่ม	329	92.35	0.28		
	รวม	334	93.54			
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	ระหว่างกลุ่ม	5	1.23	0.25	0.61	0.69
	ภายในกลุ่ม	329	132.10	0.40		
	รวม	334	133.32			
3. ความรู้สึกต่อที่ดีผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	5	2.97	0.60	2.04	0.07
	ภายในกลุ่ม	329	96.18	0.29		
	รวม	334	99.16			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	1.15	0.23	1.09	0.36
	ภายในกลุ่ม	329	69.32	0.21		
	รวม	334	70.47			

จากตารางที่ 10 วิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับชั้นเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ
ศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกระดับผลการเรียน ดังตารางที่ 11 - 12

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับผลการเรียน

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน	ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50				ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00				ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50			
	<i>n</i> = 3				<i>n</i> = 24				<i>n</i> = 53			
	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ
1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	3.13	0.36	ปานกลาง	3	3.60	0.62	มาก	2	3.47	0.55	ปานกลาง	3
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.43	1.00	ปานกลาง	2	3.52	0.79	มาก	3	3.49	0.56	ปานกลาง	2
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	3.57	0.77	มาก	1	3.82	0.68	มาก	1	3.79	0.57	มาก	1
รวม	3.35	0.64	ปานกลาง		3.66	0.49	มาก		3.59	0.47	มาก	
ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน	ผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00				ผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50				ผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00			
	<i>n</i> = 72				<i>n</i> = 93				<i>n</i> = 90			
	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ
1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	3.77	0.46		2	3.75	0.50		3	3.94	0.47		3
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.84	0.55		1	3.79	0.60		2	4.01	0.61		2
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	4.10	0.47		3	4.03	0.49		1	4.17	0.52		1
รวม	3.90	0.39			3.86	0.42			4.04	0.42		

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อตนเอง ในการเรียน และด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน ตามลำดับ

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้ดังนี้ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน และด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน ตามลำดับ

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรู้สึกต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 12 วิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
1. ความรู้สึกต่อตนเอง ในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	5	9.12	1.82	7.11*	0.00
	ภายในกลุ่ม	329	84.41	0.25		
	รวม	334	93.53			
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	ระหว่างกลุ่ม	5	11.68	2.33	6.32*	0.00
	ภายในกลุ่ม	329	121.63	0.37		
	รวม	334	133.32			
3. ความรู้สึกต่อที่ดีผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	5	5	6.82	4.86*	0.00
	ภายในกลุ่ม	329	329	92.33		
	รวม	334	334	99.16		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	8.64	1.73	9.20*	0.00
	ภายในกลุ่ม	329	61.81	0.18		
	รวม	334	70.46			

* $p < .05$

จากตารางที่ 12 วิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

เมื่อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ดังตารางที่ 13 - 16

ตารางที่ 13 วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวม

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย	\bar{X}	1.00-1.50	2.01-2.50	1.51-2.00	3.01-3.50	2.51-3.00	3.51-4.00
		3.35	3.59	3.66	3.86	3.90	4.04
1.00-1.50	3.35	-	-0.24	-0.31*	-0.51*	-0.55*	-0.69*
2.01-2.50	3.59		-	-0.07	-0.27*	-0.32*	-0.45*
1.51-2.00	3.66			-	-0.20	-0.24	-0.38*
3.01-3.50	3.86				-	0.04	-0.13
2.51-3.00	3.90					-	-0.18
3.51-4.00	4.04						-

* $p < .05$

จากตารางที่ 13 พบว่า เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 จำนวน 8 คู่ ได้แก่ ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับ ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 โดยผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 มีความสุขในการเรียนรู้มากกว่าผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 ส่วนรายคู่อื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 14 วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน
ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย	\bar{X}	1.00-1.50	2.01-2.50	1.51-2.00	3.01-3.50	2.51-3.00	3.51-4.00
		3.12	3.47	3.60	3.75	3.77	3.94
1.00-1.50	3.12	-	-0.34	-0.48*	-0.62	-0.65*	-0.81*
2.01-2.50	3.47		-	-0.13	-0.28	-0.30	-0.47*
1.51-2.00	3.60			-	-0.15	-0.17	-0.34
3.01-3.50	3.75				-	-0.03	-0.19
2.51-3.00	3.77					-	-0.16
3.51-4.00	3.94						-

* $p < .05$

จากตารางที่ 14 พบว่า เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียนด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 จำนวน 5 คู่ ได้แก่ ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 โดยผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 มีความสุขในการเรียนรู้มากกว่าผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 และผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 ส่วนรายคู่อื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 15 วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน
ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อวิชาที่เรียน

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย	\bar{X}	1.00-1.50	2.01-2.50	1.51-2.00	3.01-3.50	2.51-3.00	3.51-4.00
		3.43	3.49	3.52	3.79	3.84	4.02
1.00-1.50	3.43	-	-0.06	-0.09	-0.36	-0.41	-0.59*
2.01-2.50	3.49		-	-0.33	-0.30	-0.35	-0.53*
1.51-2.00	3.52			-	-0.27	-0.32	-0.49*
3.01-3.50	3.79				-	-0.05	-0.23
2.51-3.00	3.84					-	-0.18
3.51-4.00	4.02						-

* $p < .05$

จากตารางที่ 15 พบว่า เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียนด้านความรู้สึกรู้สึกต่อวิชาที่เรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่ ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 โดยผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 มีความสุขในการเรียนรู้มากกว่าผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 และผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 ส่วนรายคู่อื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 16 วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน
ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น

ระดับผลการเรียนเฉลี่ย	\bar{X}	1.00-1.50	2.01-2.50	1.51-2.00	3.01-3.50	2.51-3.00	3.51-4.00
		3.57	3.79	3.82	4.04	4.10	4.17
1.00-1.50	3.57	-	-0.22	-0.25	-0.46*	-0.53*	-0.60*
2.01-2.50	3.79		-	-0.03	-0.24	-0.31	-0.38*
1.51-2.00	3.82			-	-0.21	-0.28	-0.35
3.01-3.50	4.04				-	-0.06	-0.13
2.51-3.00	4.0					-	-0.07
3.51-4.00	4.17						-

* $p < .05$

จากตารางที่ 16 พบว่า เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น จำแนกตามระดับผลการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 จำนวน 4 คู่ ได้แก่ ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 กับผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 โดยผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 มีความสุขในการเรียนรู้มากกว่าผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 และผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 ส่วนรายคู่อื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน และระดับผลการเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 335 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี แบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ จำนวน 31 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การทดสอบค่าวิกฤต (t -test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Scheffe' test

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี สรุปได้ดังนี้

1. ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านความรู้สึที่ดีต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึที่ดีต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึที่ดีต่อตนเองในการเรียนตามลำดับ

1.1 ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึที่ดีต่อตนเองในการเรียน โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ยกเว้นนักเรียนไม่เคยรู้สึที่ดีในการเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้ดังนี้ นักเรียนมาถึงห้องเรียนก่อนเวลาเรียนเสมอ นักเรียนมีความตื่นตื้นยินดีที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนักเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ ถึงแม้มีความยากลำบาก ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นักเรียนไม่เคยรู้สึที่ดีในการเรียน

1.2 ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนพอใจในผลการเรียน นักเรียนทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน และนักเรียนพอใจกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นักเรียนชอบทุกวิชาที่เรียน

1.3 ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนได้ดี นักเรียนให้อภัยผู้อื่นในการทำผิดพลาดเสมอ และนักเรียนร่วมยินดีทำผู้อื่นที่ได้รับคะแนนดีกว่าตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ เพื่อน ๆ ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน

2. ผลการเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับชั้นเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยพบว่า ประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลตามความมุ่งหมายและสมมติฐานของการวิจัย มีดังนี้

1. ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูเป็นผู้ส่งเสริม สนับสนุนชี้แนวทางและกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สนุกเหมาะสมและหลากหลายกับนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อน มีส่วนร่วม กล้าคิด

แสดงความคิดเห็นของตนเอง และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้น นอกเหนือจากเนื้อหาวิชาในบทเรียน โรงเรียนมีการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย กิจกรรมดนตรี ศิลปะ เกม กีฬา ทุกชนิด เนื่องจากโรงเรียนมีความพร้อมด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เอื้อประโยชน์แก่นักเรียนมากที่สุด การสร้างบรรยากาศภายในโรงเรียนให้น่าอยู่ทั้งด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนที่ผู้เรียนสามารถค้นคว้าเรียนรู้ด้วยตนเอง และส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครู เพื่อน และผู้อื่นผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าว ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ กิติยวดี บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 11-23) กล่าวว่า การที่เด็กจะเรียนรู้อย่างมีความสุขได้ ขึ้นอยู่กับครูที่ให้ความรักและเอาใจใส่ต่อนักเรียน เข้าใจในธรรมชาติของนักเรียน มีทักษะในการสื่อสารและมีความกตัญญูมิตร พ่อแม่ผู้ปกครองที่เข้าใจในศักยภาพของเด็ก คอยดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กและสนับสนุนส่งเสริมให้เด็กได้เลือกเรียนตามความสามารถและความถนัด การจัดการเรียนการสอนที่มีบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลาย มีบทเรียนที่สนุกสนาน มีกิจกรรมหลากหลาย และการที่เด็กมีสุขภาพที่แข็งแรง มีความรักและภาคภูมิใจในตนเอง เห็นคุณค่าของการเรียนรู้ และมีกลุ่มเพื่อนที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กันและกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของแพรวพรรณ พิเศษ (2548) ศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การเรียนรู้มีความสุขโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ สรรพวีรวงศ์ (2559) ได้ศึกษาความสุขของนักศึกษามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ พบว่า นักศึกษามีคะแนนความสุขเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนน ความสุขในระดับมากที่สุดทั้ง 9 ด้าน ด้านที่มีคะแนนมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งนภา กุลภักดี (2560) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับการเรียนรู้ของนักเรียนพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก พบว่า การเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนพยาบาลในภาพรวมอยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธารณ์ ทองงอก (2550) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาตัวบ่งชี้การเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า การเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี แบ่งออกเป็นรายด้าน สามารถนำผลมาอภิปรายได้ดังนี้

1.1 ด้านความรู้สึกลึกต่อตนเองในการเรียน โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ยกเว้นนักเรียนไม่เคยรู้สึกเครียดในการเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้ดังนี้ นักเรียนมาถึงห้องเรียนก่อนเวลาเรียนเสมอ นักเรียนมีความตื่นตัว

ยินดีที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนักเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ ถึงแม้มีความยากลำบาก ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก โรงเรียนมีนโยบายให้ครูจัดการเรียนการสอน นักเรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ความสำคัญในการทำกิจกรรมกลุ่มที่เป็นปฏิบัติ ลงมือทำ แสดงออกหน้าชั้นเรียนและครูให้นักเรียนเล่นเกมสอดแทรกเนื้อหาและใช้สื่อการเรียนการสอน แปลกใหม่ เพราะนักเรียนช่วงวัยนี้มีความรู้สึกท้าทายอยากลองสิ่งใหม่อยู่ตลอดเวลา ทำให้นักเรียนอยากอยู่ในชั้นเรียนและเข้าชั้นเรียนก่อนเวลาเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้ และมีความพร้อมรับการเรียนรู้สิ่งใหม่จากกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ด้วยความตั้งใจเสมอ สอดคล้องกับ กิตยวดี บุญเชื้อ และคณะ (2540) กล่าวว่า บทเรียนที่สนุก แปลกใหม่ช่วยให้ติดตาม และเข้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม จะทำให้นักเรียนเกิดความตื่นตัวและภาคภูมิใจใน ข้อค้นพบใหม่ ๆ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ เกิดความรู้สึกรักการเรียน มีระบบในการเรียนและเห็น ประโยชน์ในการเรียน สอดคล้องกับ ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2544) กล่าวว่า ครูพยายามให้เด็กเกิด ความสนใจ เกิดความรู้สึกว่าสิ่งที่กำลังเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความหมาย เรียนแล้วรู้ว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ อะไรได้ การกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่ศึกษาหรือสิ่งที่มีอยู่ในหลักสูตร ครูต้องใช้ จิตวิทยาในชั้นเรียนที่จะช่วยให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีความคิดในทางบวก และนักเรียนมีเชื่อมั่นในตัวเองว่านักเรียนมีความสามารถที่จะทำได้ ซึ่งครูสามารถช่วยให้นักเรียน คิดเอง ทำเอง และแก้ปัญหาเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ แพรวพรรณ พิเศษ (2548) ศึกษาโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 พบว่า มีการเรียนรู้อย่างมีความสุข ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ สรรพวิรวงศ์ (2559) ได้ศึกษาความสุขของนักศึกษามหาวิทยาลัย วลัยลักษณ์ พบว่า ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง นักเรียนมีคะแนนความสุขอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยวัฒน์ พันธุ์เสือ (2554) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสุขใน การเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 พบว่า ด้านผู้เรียน มีความสุขอยู่ในระดับมาก สอดคล้อง กับงานวิจัยของ ธารณ์ ทองงอก (2550) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาตัวบ่งชี้การเรียนรู้อย่างมีความสุข ของนักเรียน โรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า ด้านตัวนักเรียน มีความสุขอยู่ในระดับ มาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพร ทองย้อย (2557) ศึกษาความสุขและแนวทางเสริมสร้าง ความสุขในการเรียน ของนักเรียน โรงเรียนธัญรัตน์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 พบว่า ด้านตัวนักเรียน มีความสุขอยู่ในระดับมาก

1.2 ด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน โดยรวมและรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก
เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนพอใจในผลการเรียน นักเรียน

ทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน และนักเรียนพอใจกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา มีนโยบายให้ครูมีการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนเข้าใจง่าย ๆ และครอบคลุม มีวิธีการสอนหลากหลาย เน้นการเรียนการสอนแบบมีกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อเพิ่มทักษะการปฏิบัติจริง จึงทำให้นักเรียนสามารถเรียนด้วยความเข้าใจง่ายกว่าเรียนในตำรา ทำให้ครูมีการประเมินนักเรียนได้หลากหลาย และทำให้นักเรียนส่วนใหญ่มีระดับผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง และผลที่ได้จึงมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง สอดคล้องกับ กิตติวดี บุญซื่อ และคณะ (2540) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนต้องดำเนินการ ดังนี้ 1) บทเรียนเริ่มจากง่ายไปยาก มีความต่อเนื่องในเนื้อหาวิชาที่เรียนและขยายไปสู่ความรู้แขนงอื่น 2) วิธีการเรียนสนุกไม่น่าเบื่อ และตอบสนองความสนใจของนักเรียน 3) ทุกขั้นตอนของการเรียนมุ่งไปพัฒนาและส่งเสริมกระบวนการคิด 4) แนวการเรียนรู้สัมพันธ์และสอดคล้องกับธรรมชาติ 5) มีกิจกรรมหลากหลาย สนุก ชวนให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อบทเรียนนั้น ๆ 6) สื่อที่ใช้ประกอบการเรียนเข้าใจให้เกิดการเรียนรู้ เข้าใจตรงตามเป้าหมาย และ 7) การประเมินผลมุ่งเน้นพัฒนาการของเด็กในภาพรวมมากกว่าพิจารณาจากผลการทดสอบทางวิชาการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ แพรวพรรณ พิเศษ (2548) ศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า มีการเรียนรู้อย่างมีความสุข ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อวิชาที่เรียน อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัทมา ทองสม (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาดัชนีชี้วัดความสุขในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต สังกัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า ด้านความพึงพอใจในการเรียน ด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ มีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บพิตร อิศระ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านความรู้สึกรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น โดยรวมและรายช้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนได้ดี นักเรียนให้อภัยผู้อื่นในการทำผิดพลาดเสมอ และนักเรียนร่วมยินดีทำผู้อื่นที่ได้รับคะแนนดีกว่า ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ เพื่อน ๆ ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากครูมีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม และให้นักเรียนมีจิตสาธารณะในการช่วยเหลือผู้อื่นทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ครูมีการจัดให้มีการทำกิจกรรมกลุ่ม ให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน มีความสามัคคี ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นที่ยอมรับจากเพื่อน และเพื่อให้นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ดี มีธรรมาจริยดี มีความเป็นกันเอง มีน้ำใจ จิตใจโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่นเสมอ สอดคล้องกับ กิตติวดี บุญซื่อ และคณะ (2540) กล่าวว่า

เมื่อนักเรียนมี เพื่อนในกลุ่มที่ดีคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันรักใคร่ปรองดองกัน ชวนกันศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับ อุมพร ตรังสมบัติ (2543) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ จะทำให้เด็กอยู่โรงเรียนอย่างมีความสุข ไม่มีเรื่องวิตกกังวลสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และได้รับการกระตุ้นในการเรียนรู้จากกันและกัน จะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธารณ์ ทองเอก (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาตัวบ่งชี้การเรียนรู้มีความสุขของนักเรียน โรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า การเรียนรู้มีความสุขด้านเพื่อน ครอบครัว และชุมชน อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยวัฒน์ พันธุ์เสือ (2554) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ดเขต 1 พบว่า ด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่น นักเรียนมีความสุขในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของสายทิพย์ แก้วอินทร์ (2548) ได้ศึกษาการเรียนรู้มีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) พบว่า ด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชาจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ มีการจัดกระบวนการเรียนการสอน โดยผู้สอนที่คล้ายคลึงกัน มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่มีมาตรฐานเดียวกัน มีห้องเรียน สื่อการเรียนการสอน รวมถึงอุปกรณ์การเรียนที่ใช้ร่วมกัน ทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ จึงส่งผลให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสุขในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน ดังที่ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงควรคิดว่าผู้เรียนทั้งสองเพศมีความสามารถเท่าเทียมกัน และไม่ควรถังความคาดหวังว่าผู้เรียนเพศใดต้องดีเด่นกว่ากัน สอดคล้องกับ กิตยวดี บุญซื่อ และคณะ (2540) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนครูต้องคำนึงถึงองค์ประกอบเรื่องลักษณะของผู้เรียน เช่น เรื่องเพศ ความสนใจหรือความถนัดของผู้เรียน และการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน จึงจะช่วยให้การเรียนของนักเรียนดำเนินไปอย่างมีความสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของ สายทิพย์ แก้วอินทร์ (2548) ศึกษาการเรียนรู้มีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) พบว่า ลักษณะการเรียนอย่างมีความสุขของนักเรียน โดยจำแนกตามเพศ พบว่า การเรียนรู้มีความสุขระหว่างเพศ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จารุรินทร์ ปิตานุกพงศ์ และคณะ (2558) ศึกษาระดับความสุขและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของ

นักศึกษาแพทย์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2558 พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับความสุข แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ของ จรินทร์ยา ขวงนาค (2554) ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการการศึกษาของวิทยาลัยพาณิชยการบางนา กรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้เรียนที่มีเพศต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการบริหารการศึกษาโดยรวมและทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริพร ทองย้อย (2557) ศึกษาความสุขและแนวทางเสริมสร้างความสุขในการเรียน ของนักเรียนโรงเรียนธัญรัตน์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความสุขในการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการเปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับชั้นเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนได้มีนโยบายให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญทุกระดับชั้นเรียน นักเรียนแต่ละระดับชั้นมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกระบวนการเรียนการสอน โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จะต้องมีการปรับตัวอย่างมากกับสถานที่เรียนใหม่ เพื่อนใหม่ การเรียนการสอนของครู เป็นต้น ดังที่ แพรวพรรณ พิเศษ (2548) กล่าวว่า ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความตั้งใจ ความสนใจ และความกระตือรือร้น ขณะที่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนการสอนที่มีบรรยากาศสนุกสนาน เพลิดเพลิน เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออก และมีกำลังใจแสวงหาความรู้ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน ต่อเพื่อน ต่อครู และต่อโรงเรียน เกิดการเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับภารดี อนันต์นาวี (2559, หน้า 19) กล่าวว่า ความสุขในการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิดของผู้เรียนที่แสดงพฤติกรรมในการเรียน มีความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ความพึงพอใจและความกระตือรือร้นความสนุกในขณะที่ดำเนินการเรียนการสอน เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน ต่อเพื่อน ต่ออาจารย์ ต่อสภาพแวดล้อม ทำให้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น สามารถเรียบเรียงสิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นระเบียบ เพื่อให้สามารถเรียกกลับมาใช้ได้ตามที่ต้องการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จรินทร์ยา ขวงนาค (2554) ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการการศึกษาของวิทยาลัยพาณิชยการบางนากรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการบริหารการศึกษาด้านครูผู้สอน และด้านครูที่ปรึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สายทิพย์ แก้วอินทร์ (2548) ศึกษาการเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) พบว่า ลักษณะการเรียนอย่างมีความสุขของ

นักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น การเปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยความสุขของนักเรียน พบว่า การเรียนรู้มีความสุขระหว่างระดับชั้นและกลุ่มอายุแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นรินทร์ ภักดี (2550) ความพึงพอใจต่อการจัดการศึกษาสาขาวิชาชีพของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาชลบุรี เขต 1 พบว่า นักเรียน นักศึกษาที่มีอายุและระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการจัดการศึกษาสาขาวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวมและรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 มีความสุขในการเรียนรู้มากกว่าผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ย อยู่ในระดับค่อนข้างดีและดี เมื่อผลสัมฤทธิ์ดีจึงทำให้นักเรียนมีความรู้สึกต่อการเรียนรู้ในแง่ดี ทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ดี มีความสุข มองโลกในแง่บวก มีความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นที่ดี ผลการเรียนเฉลี่ยดีทำให้นักเรียน ภาคภูมิใจในตนเอง เชื่อมมั่นในตนเอง เป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง ไม่เครียด มีความสุขในการเรียน และมีใจพร้อมที่จะเปิดรับการเรียนรู้อยู่เสมอ สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2539) กล่าวว่า ผลการเรียนสะสมของผู้เรียนที่นำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย เพื่อแสดงภาพรวมของผลการเรียนตลอด หลักสูตรของผู้เรียนอันเป็นผลผลิตของหลักสูตรว่าอยู่ในระดับใด และผลการเรียนเฉลี่ยเป็น สิ่งสะท้อนผลการเรียนของผู้เรียนอันเกิดจากการเรียนตามหลักสูตร ผู้ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในระดับดี ย่อมแสดงว่าเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ เป็นที่ยอมรับ ตลอดจนแสดงนัยว่าเป็นผู้มีความสนใจ ขยันหมั่นเพียร เอาใจใส่ต่อการเรียนในทุกรายวิชาที่เรียน ผลการเรียนเฉลี่ย จึงให้เห็นว่าผู้เรียนมี ความรู้ ความสามารถ ทักษะ ประสิทธิภาพ คุณลักษณะตามที่หลักสูตรกำหนดในระดับใด การทำให้ ผลการเรียนเฉลี่ยของตนสูง เป็นที่น่าภาคภูมิใจ สอดคล้องกับ ลดาพร ทองสง (2556) กล่าวว่า นักศึกษาพยาบาลที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมดีมาก จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็ก ที่สูงขึ้นด้วย เพราะเกรดเฉลี่ยสะสมเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านมาของ ผู้เรียนว่าสามารถประสบความสำเร็จในการเข้าถึงความรู้และการพัฒนาทักษะในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ คู่บุญ ศกุนตนาถ (2552) ศึกษาผลของความสอดคล้องระหว่างแบบ การเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ย ต่างกัน ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัย

ของอรพิน ศิริสัมพันธ์ (2550) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณ ศรี โสภา (2556) ได้ศึกษาการเรียนรู้อย่างมีความสุขและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนิสิตพยาบาล พบว่า คะแนนเฉลี่ย การเรียนรู้อย่างมีความสุขของนิสิตชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ส่วนระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 และระดับผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี อยู่ในเกณฑ์ดีและดีมาก มีความสนใจในการเรียนดีมาก มีความรู้สึก ต่อตนเองในการเรียน ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน และความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นดี สอดคล้องกับ Mayer (2006, pp. 68-70) กล่าวว่า ความสุขในการเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้เรียนทั้งด้าน ปริมาณและด้านคุณภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนจะมีสิ่งที่เรียนรู้เพิ่มขึ้นแล้วยังมียังมีความรู้สึกรักและสนุก ต่อการเรียน มีความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอน สามารถเรียบเรียง สิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นระเบียบเพื่อให้สามารถเรียกกลับมาใช้ได้ตามที่ต้องการ และปริญญา เรื่องทิพย์ (2550, หน้า 7) ความสุข หมายถึง สภาพชีวิตที่ทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจในชีวิตของคน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ มีสมรรถภาพในการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมด้วยความราบรื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปวิณ พงษ์โอภาส (2555) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือก ศึกษาต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี พบว่า ผลการเรียนมีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เปรมจิตต์ ปิตรักษ์พงษา (2542) ได้ศึกษาผลของ การเสนอตัวอย่างในการสอนตามแนวสื่อสารต่อความเข้าใจ โนทัศน์ ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน มีคะแนนความเข้าใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ัญญาญณ์ สุวรรณธรา (2559) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนเฉลี่ยกับคุณภาพการทำงานและ ความพึงพอใจของนายจ้างที่มีต่อบัณฑิต พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ คุณภาพการทำงานและระดับความพึงพอใจของนายจ้างไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัย ของ พิสนธิ์ ศรีคุรงฤทธิ์ (2557) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูง: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม: รายงานการวิจัย พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากการศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จังหวัดชลบุรี มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านความรู้สึกล่อตนเองในการเรียน ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากที่ครูสอน ทบทวนเนื้อหาที่เรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ให้นักเรียนไม่รู้สึกเครียดในการเรียนและรู้สึกเพลิดเพลินกับการทำงานที่ได้รับมอบหมาย
2. ด้านความรู้สึกล่อวิชาที่เรียน ครูควรอธิบายเนื้อหาของบทเรียนให้นักเรียนเข้าใจง่าย และมีการสอดแทรกกิจกรรมสนุก ไม่น่าเบื่อ ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น มีความแปลกใหม่ที่น่าตื่นเต้น ใฝ่ใจใหลอยากติดตาม เพื่อให้ให้นักเรียนรู้สึกชอบทุกวิชาที่เรียน
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ครูควรจัดให้มีกิจกรรมกลุ่มร่วมกันในกระบวนการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน แลกเปลี่ยนความคิด รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และส่งเสริมให้นักเรียนฝึกความสามัคคีในการทำงานร่วมกัน
4. ครูควรให้ความสนใจเอาใจใส่แก่นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 จัดการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนมีความสนใจมากขึ้น เพื่อให้มีผลการเรียนที่ดี และมีความสุขในการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านความรู้สึกล่อตนเองในการเรียน
2. ควรศึกษารูปแบบการเสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 และผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ

บรรณานุกรม

- กรณีการ์ จิตรสาคร. (2554). ความพึงพอใจของนักเรียนเพศชาย เพศหญิงที่มีต่อการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนบ้านมาบลำบิด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). การประเมินผลจากสภาพจริง. ม.ป.ท.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการบริหารยุทธศาสตร์และบูรณาการการศึกษา พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- กิตติวดี บุญซื่อ และคณะ. (2540). ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา.
- คู่บุญ ศกุนตนาถ. (2552). ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยาวัฒน์ ขวัญรัมย์. (2545). ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ การจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม เล่นและการเรียนคณิตศาสตร์ให้มีความสุข. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- จรินทร์ยา ยวงนาถ. (2554). ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการการศึกษาของวิทยาลัยพณิชยการบางนา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทั่วไป, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- จารุรินทร์ ปีตานพงค์ และคณะ. (2558). ระดับความสุขและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักศึกษาแพทย์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. *สงขลานครินทร์เวชสาร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 35(3), 1-10.
- จิราภรณ์ สรรพวีรวงศ์ และคณะ. (2559). ความสุขของนักศึกษามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์. *สงขลานครินทร์เวชสาร มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์*, 34(5), 1-11.

- เจษฎา ณ ระนอง. (2549). *ขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการ สาย ข. และสาย ค. และพนักงานมหาวิทยาลัย สายสนับสนุนวิชาการ ในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*. งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นัครประมณฑ์ ภูติจันทร์ และคณะ. (2554). ปัจจัยในการสอนที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม*, 1-12.
- ชัยวัฒน์ พันธุ์เสื่อ. (2554). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จิรวัดน์ นิเจนตร. (2526). *การศึกษากับการพัฒนาชุมชน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- ณัฐกาญจน์ สุวรรณธารา. (2559). การเปรียบเทียบผลการเรียนเฉลี่ยกับคุณภาพการทำงานและความพึงพอใจของนายจ้างที่มีต่อบัณฑิต. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหวิทยาลัยราชพฤกษ์*, 2(1), 1-10
- ทัตเทพ วงศ์แก้ว. (2558). *ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการตามทักษะของนักศึกษา การศึกษานอกระบบระดับการศึกษามัธยมศึกษาขั้นพื้นฐานของศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช*. สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและการสอน, วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้.
- ชนพล บรรดาศักดิ์ และคณะ. (2560). *ความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล*. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจรวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พระพุทธบาท มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 5(1), 357-369
- ธารณ์ ทองงอก. (2550). *การพัฒนาตัวบ่งชี้การเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี*. คุษฎิณีพนธ์ปรัชญาคุษฎิบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นรินทร์ ภัคดี. (2550). *ความพึงพอใจต่อการจัดการศึกษาสายวิชาชีพของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.

- นันทวัน ทองพิทักษ์. (2551). *ปัจจัยในการสอนที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่มีความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- นีนลนารา ศรีสำราญ. (2556). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ผ่านการสอบคัดเลือกโดยวิธีรับตรงและวิธีรับผ่านส่วนกลาง ปีการศึกษา 2551-2554. *วารสารศิลปศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 9(2), 65-96.
- บพิตร อิศระ. (2550). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยการศึกษา, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว. (2535). การอ้างอิงประชากรเมื่อใช้เครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่ากับกลุ่มตัวอย่าง. *การวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม*, 3(1), 22-25.
- ปฐมมา อาแว และคณะ. (2553). *ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย และผลการเรียนระดับมหาวิทยาลัยกับความสำเร็จในการศึกษาของบัณฑิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัย, คณะวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ปัทมา เป็นพุดเย็น. (2557). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกำแพงเพชร*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ปัทมา ทองสม. (2553). การพัฒนาดัชนีชี้วัดความสุขในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. *วารสารการพยาบาลและการศึกษา*, 4(1).
- ประมวญ ดิคนันต์. (2540). *เมื่อลูกรักได้ครูดี* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: คอมแพคท์ พรีนซ์.
- ประเวศ วะสี. (2541). *ประชาคมตำบล: ยุทธศาสตร์เพื่อเศรษฐกิจพอเพียงศีลธรรมและสุขภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มติชน.
- ปรีศณี จีรวงศ์รุ่งเรือง. (2542). การเรียนรู้ที่มีความสุข. *เอกสารทางวิชาการ เทคโนโลยี-ทับแก้ว*, 2, 28-32.

- ปริญญา เรืองทิพย์. (2550). การพัฒนาตัวบ่งชี้การส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีนครินทร์ เขต 4. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปวิณ พงษ์โอภาส. (2555). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี. วารสารการจัดการ
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 5(1), 1-8.
- เปรมจิตต์ ปิตุรักษ์พงษ์. (2542). ผลของการเสนอตัวอย่างในการสอนตามแนวสื่อสารต่อ
ความเข้าใจในทศน์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลการเรียน
แตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา,
คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พงศ์เทพ จิระโร. (2559). หลักการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 6). ชลบุรี: บัณฑิตเอกสาร.
- พรพรรณ ศรีโสภ. (2556). ศึกษาการเรียนรู้ที่มีความสุขและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนิสิตพยาบาล.
วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพ สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 27(2), 16-29
- พระธรรมปิฎก. ป.อ.ปยุตโต. (2541). แง่คิดข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- พระธรรมปิฎก. ป.อ.ปยุตโต. (2547). ชีวิตที่สมบูรณ์ (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: สหธรรมมิก.
- พรเพ็ญ ไตรพงษ์. (2559). ความพึงพอใจและความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษา
หลักสูตรนิติศาสตร์ ต่อวิชากฎหมายปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง.
วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต, 11(1), 175-184.
- พวงเพ็ญ ชุณหปราณ. (2549). ความสุขในการทำงาน. วารสารพยาบาลศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (ฉบับพิเศษ), 36-45.
- พริยพงศ์ เตชะอินขง. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ เรื่อง การให้เหตุผล.
สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- แพรวพรรณ พิเศษ. (2548). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ที่มีความ
สุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาเทคโนโลยีวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- พิสันธิย์ ศรีกรุงฤทธิ์. (2557). *ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ภารดี อนันต์นาวิ. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนของนิสิตสาขาวิชาการบริหาร การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี* 12(4), 1-13.
- กัศพร ขำวิชา. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการเรียนพฤติกรรมการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาแนวคิดหลักในการปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์, คณะพยาบาลศาสตร์, มหาวิทยาลัยนวมินทราชินราช.*
- มารุต พัฒนา. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสุขในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิจัยและสถิติทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- รวีวรรณ คำเงิน และรุ่งนภา จันทรา. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักศึกษาพยาบาลในโครงการผลิตพยาบาลวิชาชีพเพิ่มเพื่อแก้ไขปัญหาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้. สุราษฎร์ธานี: สถาบันพระบรมราชชนก วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสุราษฎร์ธานี.*
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.*
- รุ่งนภา กุลภักดี. (2560). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก. วารสารพยาบาลตำรวจ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก, 9(2), 115-127.*
- โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา. (2559). *รายงานคุณภาพการศึกษาประจำปี 2559. ชลบุรี: โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา.*
- โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา. (2560). *ประวัติของโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา. เข้าถึงได้จาก <http://www.acs.ac.th/acs2017/new/ACS.html>*
- ฤทัยชนนี สิทธิชัย และชั้นยากร ตุดเกื้อ. (2560). *การศึกษาพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิคริสเตียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 4(2), 26-37.*

- ลดาพร ทองสง (2556). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็ก
ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์. *วารสารเกื้อการุณย์*, 20(1), 55-71.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2543). *วิจัยทัศน์ทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: SR Pring Limited Partnership.
- วิลาวรรณ ทรัพย์พิศาล. (2550). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์ ฉบับสมบูรณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 2).
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิจิตรหัตถกร.
- วีรุช มามะศิรินันท์. (2545) *สุดยอดวิธีอ่านตำรา*. กรุงเทพฯ: สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- วิเศษ ชินวงศ์. (2544). เเบบذجลักษณะการเรียนรู้ ผู้เรียนเป็นสำคัญ. *วารสารวิชาการ*, 2(3), 23.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2544). *รายงานการวิจัยเรื่องการเรียนรู้อย่างมีความสุข: สารเคมีในสมองกับ
ความสุขและการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์.
- ศิรินันท์ ดำรงผล. (2524). *จิตวิทยาพัฒนาการและการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิริพร ทองย่อย. (2557). *ความสุขและแนวทางเสริมสร้างความสุขในการเรียน ของนักเรียน โรงเรียน
ชัยรัตน์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4. สารนิพนธ์ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สายชล วนาธรัตน์. (2550). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสุขในการเรียนวิชา
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่รับการสอนโดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้
4MAT กับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและ
การสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.*
- สายทิพย์ แก้วอินทร์. (2548). *การเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์).*
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). *จุดประกายการปฏิรูปกระบวนการ
เรียนรู้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไอดีเอสแควรี่.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด*. กรุงเทพฯ:
คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2561). *นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2541). *แบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณครูพ.ศ. 2539*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2579)*. กรุงเทพฯ: พรินทวาทกราฟฟิค.
- สำราญ สิริภมมงคล และคณะ. (2556). การพัฒนามาตรวัดความสุขในการเรียนสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารวิจัย มสศ. สาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 9(2), 51-66.
- สุขุมล อุดม. (2548). *ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ที่มีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (คณะศึกษาศาสตร์)*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2547). *แนวทางการผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอน การผลิตชุดการสอน*. ราชบุรี: ธรรมรักษ์การพิมพ์.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2547). *ครบเครื่องเรื่องการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2548). *การสอนคิดเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.
- โสภณ โสมติ และอภันตรี โสตะจินดา. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารวิชาการ*, 1, 14-18
- อดุลย์ วิริยะเวชกุล และคณะ. (2543). *แบบการเรียนและปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต*. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อมรรัตน์ ทรศนิยากร. (2545). *การพัฒนาตัวบ่งชี้การส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยและสถิติการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรพิน ศิริสัมพันธ์. (2550). *การศึกษาพฤติกรรมนักเรียนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อารี พัมภ์มณี. (2544). *การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์สู่ความเป็นเลิศ*. กรุงเทพฯ: ธนัชการพิมพ์.
- อุมพร ตรังสมบัติ. (2543). *ปัญหาการเรียนและเทคนิคช่วยให้ลูกเรียนดี*. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว.
- Best, J., & Kahn, V. (1993). *Research in education* (7th ed.) Boston: Allyn and Bacon. .

- Bouffard, T., Marcoux, M. F., Vezeau, C., & Bordeleau, L. (2003). Changes in self-perceptions of competence and intrinsic motivation among elementary schoolchildren. *British Journal of Educational Psychology*, 73(2), 171-186.
- Few, T., Evertson, C., & Anderson, L. (1980). Effective classroom management at the beginning of the school year. *Journal of Elementary School*, 80, 219-231.
- Hood, M. C. (2002). *Learning to care: A qualitative study of the relationship twelve veteran teachers form with their students*. Retrieved from <http://www.lib.umi.com/dissertation/fullcit/3057389>
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychology Measurement*, 30(3), 607-610.
- Mayer, J. D. (2006). A new field guide to emotional intelligence. In J. Ciarrochi, J. R. Forgas, & J. D. Mayer (Eds.), *Emotional intelligence in everyday life* (pp. 3-26). Hove, England: Psychology Press/ Erlbaum (UK) Taylor & Francis.
- Piaget, J. (1965). *Moral development and moral education*. Retrieved December 1, 2008
From <http://www.tigger.vic.deul-lnucci/MoralEd/overview.html>
- Shen, K. (1993, October). Happy chemical education (HCE). *Journal of Chemical Education*, 70(8), 16-18.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ตำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย
- ตำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย
- ตำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

(สำเนา)

ที่ ศธ. 6621.8/ ว.133

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

3 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการวิจัย

เรียน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำโครงการวิจัย
2. เครื่องมือในการวิจัย

ด้วย นางสาวชนิษฐา บุญมาวงษา นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา รหัส 58920312 ได้รับความเห็นชอบ
ให้ทำงานนิพนธ์ เรื่อง ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ
ศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภารดี อนันต์นาวิ
เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย
ภาควิชาการบริหารการศึกษา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี
จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือของนิสิตในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) ประยูร อิมสวาสดี
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อิมสวาสดี)
หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร. 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-5811

(สำเนา)

ที่ ศธ. 6621.8/ ว.134

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

เรียน

ด้วย นางสาวชนิษฐา บุญมาวงษา นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา รหัส 58920312 ได้รับความเห็นชอบ
ให้ทำงานนิพนธ์ เรื่อง ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ
ศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภารดี อนันต์นาวี
เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหา
คุณภาพเครื่องมือ ภาควิชาการบริหารการศึกษา มีความประสงค์จะขอความอนุเคราะห์จากท่าน
เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

ประยูร อิ่มสวาสดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อิ่มสวาสดี)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร. 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-5811

(สำเนา)

ที่ ศธ. 6621.8/ ว.135

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

12 เมษายน 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

ด้วย นางสาวชนิษฐา บุญมาวงษา นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา รหัส 58920312 ได้รับความเห็นชอบ
ให้ทำงานนิพนธ์ เรื่อง ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ
ศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภารดี อนันต์นำวิ
เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ภาควิชาการบริหารการศึกษา มีความประสงค์จะขอความ
อนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) ประยูร อิ่มสวาสดี
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อิ่มสวาสดี)
หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร. 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-5811

ภาคผนวก ข

- แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
- ค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา
จังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มี 2 ตอน
ตอนที่ 1 ข้อความเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี
2. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี
3. ขอให้ท่านโปรดพิจารณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ
4. การตอบคำถามในแบบสอบถามนี้ไม่มีข้อถูกหรือผิด แต่เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนา
การจัดการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
จะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใด จะใช้เป็นข้อมูลเพื่อการวิจัยเท่านั้น และขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขนิษฐา บุญมาวงษา

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่เป็นจริงแต่ละข้อ

ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. ระดับชั้นเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3. ระดับผลการเรียนภาคเรียนที่ 1

ผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 - 1.50

ผลการเรียนเฉลี่ย 1.51 - 2.00

ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 2.50

ผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00

ผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 - 3.50

ผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 - 4.00

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน
อัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วเลือกตอบที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่าน
โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างขวามือ ซึ่งแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

- 5 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้มากที่สุด
- 4 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้มาก
- 3 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้ปานกลาง
- 2 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้น้อย
- 1 หมายถึง ความสุขในการเรียนรู้น้อยที่สุด

ข้อที่	ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จังหวัดชลบุรี	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
	ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน						
1	นักเรียนรู้สึกสนุกในการเรียนทุกรายวิชา						
2	นักเรียนให้ความสำคัญกับสิ่งที่ครูสอนใน ทุกเรื่อง						
3	นักเรียนมาถึงห้องเรียนก่อนเวลาเรียนเสมอ						
4	นักเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะตั้งใจทำงาน ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จถึงแม้มี ความยากลำบาก						
5	นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายด้วย ความเต็มใจเสมอ						
6	นักเรียนมีความตื่นเต้น ยินดีที่จะได้เรียนรู้ สิ่งใหม่ ๆ						
7	นักเรียนมีความตั้งใจ สนใจและกระตือรือร้น ในการเรียน						
8	นักเรียนรู้สึกเพลิดเพลินกับการทำงานที่ ได้รับมอบหมาย						

ข้อที่	ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จังหวัดชลบุรี	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
9	นักเรียนไม่เคยรู้สึกเครียดในการเรียน						
10	นักเรียนไม่เคยรู้สึกว่าถูกบังคับให้เรียนหนังสือ						
11	นักเรียนทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนมาอย่างสม่ำเสมอ						
12	นักเรียนชอบค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากที่ครูสอน						
13	นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับในการเรียนไปใช้กับชีวิตประจำวันได้						
ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน							
14	นักเรียนพอใจกับเนื้อหาวิชาที่เรียน						
15	นักเรียนมีความสุขสนุกสนานกับการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ						
16	นักเรียนชอบทุกวิชาที่เรียน						
17	นักเรียนเอาใจใส่ต่อทุกวิชาที่เรียน						
18	นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนได้						
19	นักเรียนทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน						
20	นักเรียนพอใจในผลการเรียน						
ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น							
21	นักเรียนยกย่องเพื่อนเสมอ เมื่อเพื่อนทำถูกต้อง						
22	นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนได้ดี						
23	นักเรียนทำความรู้จักกับผู้อื่นได้ง่าย						
24	นักเรียนทำกิจกรรมหรืองานกลุ่มได้เป็นอย่างดี มีความสุข						

ข้อที่	ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จังหวัดชลบุรี	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
25	นักเรียนให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน						
26	นักเรียนสามัคคีกันในการทำงานกลุ่มและกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน						
27	นักเรียนรู้สึกพอใจที่ได้ทำงานกลุ่มและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาที่เรียนกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน						
28	นักเรียนร่วมยินดีทำผู้อื่นที่ได้รับคะแนนดีกว่า						
29	นักเรียนให้อภัยผู้อื่นในการทำผิดพลาดเสมอ						
30	นักเรียนชอบทำงานกลุ่ม เพราะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นเพื่อให้ได้ผลงานที่ดี						
31	เพื่อน ๆ ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน						

ขอขอบพระคุณที่ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 17 ค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ
คำถามกับวัตถุประสงค์ของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

ข้อ	IOC	ข้อ	IOC
1	1.00	17	0.67
2	1.00	18	0.67
3	1.00	19	1.00
4	1.00	20	1.00
5	1.00	21	1.00
6	1.00	22	1.00
7	1.00	23	1.00
8	1.00	24	1.00
9	0.67	25	1.00
10	1.00	26	1.00
11	1.00	27	1.00
12	1.00	28	1.00
13	1.00	29	1.00
14	1.00	30	1.00
15	1.00	31	1.00
16	1.00		

ภาคผนวก ค

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตารางที่ 18 ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (<i>r</i>)	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (<i>r</i>)
1	0.53	17	0.32
2	0.51	18	0.60
3	0.54	19	0.45
4	0.41	20	0.70
5	0.46	21	0.38
6	0.49	22	0.31
7	0.44	23	0.40
8	0.52	24	0.40
9	0.38	25	0.43
10	0.37	26	0.54
11	0.38	27	0.65
12	0.56	28	0.31
13	0.40	29	0.44
14	0.53	30	0.35
15	0.49	31	0.53
16	0.45		

หมายเหตุ: ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามทั้งฉบับ .90